

LAJITIETO

- ▶ Salibandylehti
 - ▶ Uusin lehti
 - Arkisto
 - Osoitteen-
 - muutos
 - Mediakortti

Laji-info

Järjestöpalvelut

Materiaalisalkku

Linkit

a wysiwyg design
2000-

Salibandy 1/01 (Lasten ja nuorten liikunta)

SALIBANDY

Sisältö

[Pääkirjoitus: Mikä nuorisoa liikuttaa ?](#)

[Kohta niitä saa: Nopea varmistaa MM-finaalipaikan ajoissa](#)

[Pieni ihme pohjoisesta: Kuusamon Pallo-Karhut](#)

[Junioreiden annettava keskittyä kouluun](#)

["Vaatimisen lapsi hyväksyy, nöyryyttämistä ei"](#)

[Mitä nuuskakiellolla on saavutettu ?](#)

[Järjestääkö liigan tehokkain tutkapari](#)

[Ojala & Tyni kevään Jymy-yllätyksen ?](#)

[Hapteen valmentajavaihdos: Se toimii sittenkin !](#)

[Valkku vaihtoon !](#)

[Liigajoukkueen kausi on pitkä](#)

[Rannalle jääneiden pudotuspelit](#)

[FBC heiluttaa Turun lajivaltikkaa](#)

[Miten voi naisten MM-projekti ?](#)

[Tilanderin miehistölle torjuntavoitto](#)

[Maajoukkuekolumni: Kohti kotikisoja](#)

[Pelaajasiirto kannattaa tehdä huolella](#)

Muita juttuja

Liitto satsaa nuorisotoimintaan

Salibandypainotteisia oppilaitoksia yhä enemmän

Miltä näyttää liigatapahtuma katsomoon ?

Nelonen tuo liigan ratkaisun ruutuun

Vankka valmistelu toi HIFK:lle Euro Cup-voiton

Ulkomailla kulkee, Suomessa ei

Pronssikin kelpasi Erälle

Markus Neimolle ei riitä perinteinen sata lasissa:

Kahtasataa kaukalossa !

Suvi, 16, raivaa tietä huippulle

LAJITIETO

- ▶ Salibandylehti
- ▶ Uusin lehti
 - Arkisto
 - Osoitteen-
 - muutos
 - Mediakortti

Laji-info

Järjestöpalvelut

Materiaalisalkku

Linkit

a wysiwyg design
2000-

Pääkirjoitus Mikä nuorisoa liikuttaa ?

Kyynisimmät erehtyisivät vastaamaan otsikon kysymykseen, että "ei mikään". Mutta se ei pitäisi paikkaansa.

Nimittäin nuorison kiinnostuksen kohteet ja osallistumisen muodot ovat vain vuosien saatossa muuttuneet. Takana ovat ne ajat kun sitoutuminen urheilu- tai nuorisoseuratyöhön oli vahvaa ja perusteellista.

Paikalliseen urheiluseuraan liityttiin jo varhaislapsuudessa ja seurauksellisuus jatkui hautaan saakka. Usein seurauksellisuus periytyi vielä jälkipolvillekin.

Kansalaistoiminnan tulevaisuuden näkymistä ollaan yhteiskunnassa kovin huolissaan.

Historia on osoittanut, että vireä kansalaistoiminta luo sosiaalista pääomaa, joka on ollut varma tae yhteiskunnan taloudelliselle ja henkiselle pääomalle eli hyvinvoinnille. Nyt kun olemme uuden kansalaistoiminnan kynnyksellä, niin perinteiset kansalaisjärjestöt ovat hyvin huolissaan tulevaisuudestaan.

Kansalaisjärjestöjen, erityisesti urheilujärjestöjen tulisi tunnistaa nykyinen toimintakenttä ja sen asettamat aivan uudenlaiset vaatimukset. Nuorison intressit fokuoitetut, nuoret hakevat yksilöllisyyttä ja henkilökohtaisuutta. Heidän halunsa sitoutua yhteen juttuun, ei ole enää tätä päivää.

Nuorison osallistuminen monimuotoistuu ja sitä leimaa projektinomaisuus. Nykyajan nuorison life stylenä on sosiaalisten verkostojen luominen. Yksilöt haluavat rakentaa erilaisia "osallistumiskoreja" eli poimia mahdollisuuksia osallistua toimintaan erilaisissa viiteryhmissä.

Nämä ovat sekä perinteisiä kansalaisjärjestöjä, mutta yhtälailla erilaisia löyhiä "epävirallisia" porukoita tai yhteenliittymiä. Nuoret rakentavat itselleen "me-ryhmiä", joissa saa kokea sosiaalisia ja henkisiä yhteenkuuluvuuden elämyksiä. Joukkueurheilu sopii nykykuorison tarpeisiin loistavasti.

Urheilujärjestöjen tulevaisuuden kohtalonkysymykseksi muodostuukin se, tunnistetaanko nykykuorison tarpeet, tekemisen muodot ja harrastamisen paikat ? Ja toisaalta tietenkin se, onnistutaanko tarpeisiin vastaamaan. Urheilujärjestöjen tulee olla palveluorganisaatioita, jotka toimivat tilanneherkästi suhdanteiden mukaan. Vahvat keskusjohtoiset "politbyroot" ovat tuhoon tuomittuja.

Salibandy toimintastrategiaan on jo 1998 kirjattu, että liitto osallistuu koko salibandy- ja sählykkaanin palveluun ja kehityskaaren ohjaamiseen. Organisoituminen tulee tapahtua siten, että kyetään palvelemaan eri motiivein, eri taitotasolla pelaavia ja tukemaan erilaisia yhteenliittymien muotoja.

Koska nuoriso harrastaa mitä erilaisimmissa viiteryhmissä liikuntaa, niin kohtaamisen ja palvelun tarjoamisen paikkoja on perinteisen seuratoiminnan ulkopuolella vaikka kuinka paljon. Liiton rooliin ja nuorisokasvatukseen sopii mainiosti kohdata nuoria kouluissa, päiväkodeissa, seurakunta- ja nuorisokerhoissa, asukasyhdistyksissä, muissa kansalaisjärjestöissä, varuskunnissa, kaveriporukoissa jne.

Liikuntaa ei voi mielestäni harrastaa "väärässä paikassa".

Jari Kinnunen
jari.kinnunen@salibandy.net

LAJITIETO

Salibandylehti

Uusin lehti

- Arkisto
- Osoitteen-
- muutos
- Mediakortti

Laji-info

Järjestöpalvelut

Materiaalisalkku

Linkit

a wysiwyg design
2000-

Nopea varmistaa MM-finaalipaikan hyvissä ajoin Kohta niitä saa !

Montaa yötä ei salibandyfanin enää tarvitse nukkua kun voi tehdä kauaskantoisen ratkaisun. Valmistautumisen omiin MM-kisoihin voi aloittaa vaikkapa hankkimalla pääsylipun MM-finaaliin. Liput tulevat myyntiin 1. huhtikuuta.

Vaikka Hartwall Arenassa pelattaviin MM-kisoihin on aikaa vielä reilusti yli vuosi, kiinnostus tapahtumaa kohtaan on ollut yllättävän suurta. Pitkälti yli sata vapaaehtoista on varannut kalenteriinsa tilaa keväälle 2002 voidakseen olla mukana kisaorganisaatiossa.

Toinen mielenkiinnon kohde ovat olleet pääsyliput. Kyselyjä hinnoista ja myynnin alkamisesta on tullut tasaiseen tahtiin viime syksystä lähtien.

Uskoa MM-kisojen vetovoimaan antoi helmikuussa Helsingissä pelattu Suomi-Ruotsi -ottelu, joka veti ennätysyleisön lehtereille. Paikan päälle oli saapunut 4 111 katsojaa. Maaottelu oli positiivinen signaali järjestäjille. Sen yhteydessä testautui yleisön tämän hetkinen kiinnostus tuotteeseen suhteellisen lyhyellä markkinointiajalla.

Varhainen aloitusaika

Lippujen myynti alkaa siis yli vuotta ennen kisojen alkua. Onko se liioittelua, koska otteluohjelmaakaan ei ole vielä julkistettu ?

- Tämä on tilaisuus niille, jotka tietävät jo nyt että haluavat nähdä MM-finaalin paikanpäällä. Heille tulee suoda tämä mahdollisuus. Eihän finalistejakaan tiedetä varmuudella kuin vasta kisojen toiseksi viimeisenä päivänä. Ja parhaasta päivästähän myynti aina alkaa, tietää kisojen pääsihteeri John Liljelund.

- Uskon, että lajifriikki haluaa varmistaa hyvissä ajoin paikan katsomossa, kun kisat on kerrankin saatu tänne. Tosiasia on, että seuraavan kerran samanlainen mahdollisuus tulee vastaan useiden vuosien kuluttua, Liljelund jatkaa.

Toisaalta tapahtuman myynnin ja markkinoinnin tulee kulkea rinta rinnan. Moni muistaa, että vuoden 1996 MM-kisojen loppuottelu Globenissa (15 106 katsojaa) oli myyty loppuun ennakkoon.

Päivilippuja ja erikoislippuja

Lippujen europohjainen hinnoittelu käsittää vain päivilippuja, ei ottelukohtaisia. Miksi näin ?

- Yksittäiset liput eivät olisi tulleet juurikaan huokeammiksi ja MM-kisoissa pelataan useampia hyviä pelejä päivässä. Nyt on mahdollisuus nähdä harvinaisempiakin maita, Liljelund perustelee.

Samalla lipulla näkee myös kaikki harjoitushallissa pelattavat B-sarjan ottelut. Entäpä hinnat ?

Normaalihintainen lippu alakatsomoon alkusarjapäiville irtoaa 13 eurolla (77,30 mk) ja finaali- ja pronssikamppailun näkee 25 eurolla (148,64 mk).

Ensimmäisen kerran pelaaja saa lisenssikortilleen lisäarvoa, jota ei ole ennen ollut. Sitä vastaan saa MM-lippuja lunastaa normaalia huokeampaan hintaan (ks. hintataulukko). Myös alle 14-vuotiaille on oma hinnoittelunsa.

Erikoislippuina myynnissä on kaikki ottelut käsittävä kisalippu ja ryhmälippu. Välierien ja finaalin Premium -lippua markkinoidaan pääasiassa yritysasiakkaille.

Alakatsomopaikat myydään ensin

Halli täytetään niin että yläkatsomoiden paikat aukeavat myyntiin vasta kun n. 6 500 katsojaa vetävät alakatsomolohkot on myyty täyteen.

Tähänkin löytyy pääsihteeriltä selitys.

- Näin lähinnä kenttää olevat parhaan näkyvyyden paikat tulevat myytyä ensin, eikä

katsomoon ei jää "reikiä". Se on tunnelman kannalta olennaista.

Kuinka paljon yleisöä saadaan loppuunmyytyyn halliin ?

- Hallissa on 12 112 istumapaikka. Kun tähän lisätään aitiopaikat ja muut erikoisjärjestelyt tilaa on n. 13 000 katsojalle, mutta mieluummin kuin pelkästä finaalin katsojaluvusta, puhumme kisojen kokonaiskatsojatavoitteesta, joka on 30 000 henkilöä. Kisoissa pelataan finaalin lisäksi 61 muutakin jännittävää kamppailua, ennakoi pääsihteeri Liljelund.

Markku Huoponen

MM 2002 lippujen hinnat

	kategoria 1				kategoria 2			kategoria 3		
luokka	prem.	norm.	lis.	jun.	norm.	lis.	jun.	norm.	lis.	jun.
alku-sarja	-	13	10	-	13	10	5	-	-	-
puoli-välierä	-	15	12	-	15	12	7	-	-	-
välierä	100	17	14	-	17	14	9	15	12	7
finaali	100	25	22	-	20	17	-	18	15	12

Lyhenteet: prem.=premium, norm.=normaali, lis.=lisenssi, jun.=juniori

Hinnat euroja.

Kategoria 1: alakatsomot, pitkät sivut

Kategoria 2: alakatsomot, päädyt

Kategoria 3: yläkatsomot

Erikoisliput

Kisalippu (kaikki ottelut): 110 euroa, lisenssillä 100 euroa.

Ryhmälippu: 18 henkilöä 15 hinnalla

Huom ! Lisenssilipun voi lunastaa henkilö, jolla on SSBL:n pelaajalisenssi. Juniorilipun yläikäraja on vuonna -89 syntyneet.

Lippujen hinnat Euroina

Moni saattaa ihmetellä miksi lippujen hinnat on ilmoitettu euroissa, onhan markka on vielä Suomen virallinen valuuttayksikkö.

Näin vielä, mutta muutos on jo nurkan takana odottamassa. Tuttu markka korvautuu eurolla vuoden 2002 alkukuukausien aikana.

Eurokolikot ja -setelit lasketaan liikkeelle 1.1. 2002. Kahden kuukauden rahanvaihtojakson ajan käytössä ovat rinnakkain markka- ja euromääräinen käteisraha, mutta 1.3. 2002 euro on ainoa käytössä oleva rahayksikkö.

Käytännössä tämä tarkoittaa sitä, että tämän vuoden puolella MM-lippunsa lunastava maksaa ostoksensa vain ja ainoastaan markoilla. Tammi-helmikuun aikana 2002 ostokset voi maksaa jommallakummalla valuutalla, mutta 1.3. 2002 alkaen vain euroilla. Markan ja euron välinen muuttumaton vaihtokurssi on määritelty 1.1.1999. Yksi euro on 5,94573 markkaa. Näin ollen esim. lisenssikortilla hankittu 22 euron finaaliapäivälipun hinta on markoissa 130,80.

Miksei hintoja voi ilmoittaa kuten rinnakkain, kuten elintarvikeliikkeissä on tehty ?

- Mielestämme on selkeämpää alkaa käyttää yhtä, euroon perustuvaa hinnoittelua nyt kuin odottaa siihen viimeiseen suureen kuluttajahintojen loppurysäykseen, joka tapahtuu helmikuun lopussa, perustelee pääsihteeri Liljelund.

- Asianhan voi nähdä niin, että tässä on jo yksi mahdollisuus alkaa ajoissa totuttautua euron tuloon, hän toteaa.

MH

Lippuja puhelimen, netin tai myyntipisteen kautta

MM-kisojen lipunmyynnin hoitava Lippupalvelu on ottanut puhelimen ja myyntipisteiden välityksellä tapahtuvan kaupan rinnalle kolmannenkin kanavan.

Helmikuun lopusta lähtien ostoksia on voinut käydä myös netissä. Verkkokauppa käsittelee jopa 20 000 yhtäaikaista tapahtumaa ja kykenee tuottamaan 16 lippua sekunnissa kerrotaan Lippupalvelusta.

- Verkkokauppamme on turvallinen ja 100 %:sti reaaliaikainen, lupaa Lippupalvelun toimitusjohtaja Harri Kaasinen.

Verkon kautta tapahtuva lipunmyynti toimii osoitteessa www.lippupalvelu.fi.

- Emme hylkää makupusseissaan lippuja jonottavia, koska suurmyynnissä takaamme lippuja myytäväksi kaikilla myyntikanavilla, Kaasinen jatkaa.

Näin voit hankkia MM 2002-lippusi (1.4. 2001 alkaen)

* Lippupalvelun palvelunumero: 0600 10800 (käyttöön 1.4.)

* Lippupalvelun myyntipisteet: 62 kpl.

* Lippupalvelun verkkokauppa: www.lippupalvelu.fi

LAJITIETO

- Salibandylehti
- Uusin lehti
 - Arkisto
 - Osoitteen-
 - muutos
 - Mediakortti

Laji-info

Järjestöpalvelut

Materiaalisalkku

Linkit

a wysiwyg design
2000-

Pieni ihme pohjoisesta Kuusamon Pallo-Karhujen kotipelit ovat 230 km:n päässä

Kuusamon Pallo-Karhujen salibandyjaosto on yhdistelmä hyvää seuratoimintaa ja eksotiikkaa. Jälkimmäistä edustavat pelimatkat. Seuran juniorijoukkueet kun eivät juuri Oulua lähempää vastusta löydä. Kerrottakoon, että Kuusamosta on Ouluun suunnilleen saman verran matkaa kuin Helsingistä Mikkeliin.

- Kun tulemme Ouluun pelaamaan aluesarjaa on lähtö tuossa kuuden tienoilla. Kuusamoon palaamme yhdentoista aikoihin illalla, kertoo Pallo-Karhujen salibandyjaoston puheenjohtaja Jari Karsikko.

Jokainen turnauspäivä onkin etenkin nuorimmille junioreille pieni seikkailu. Kolikolla on toki toinenkin puolensa. Karsikko myöntää, että pelimatkat rasittavat monin tavoin.

- Nuorille käy reissaaminen pitemmän päälle raskaaksi. Mitä talouteen tulee, niin vuotuisesta budjetistamme lähes puolet menee pelireissuihin. Yritämmekin saada salibandyharrastusta viriämään Kuusamon naapurikunnissa, jotta tulevaisuudessa mahdollisimman moni turnaus voitaisiin pelata Koillismaalla.

Pallo-Karhut toimii malliesimerkkinä seurasta, jonka salibandytoimintaa on lähdetty rakentamaan juniorityön kautta. Tulokset ovat vaikuttavia, sillä vuonna 1998 perustetun salibandyjaoston siipien suojassa on 200 lisenssipelaajaa.

- Olisi tuplasti enemmän, mikäli tilaongelmat saataisiin ratkaistua, sanoo Karsikko. Jotkin ongelmat näyttävät olevan tuttuja niin etelässä kuin pohjoisessakin.

Pioneerityötä...

Kun salibandy otettiin kolme vuotta sitten osaksi Pallo-Karhujen lajivalikoimaa, valettiin toiminnalle heti vakaa pohja. Junioreiden vanhempien sitouttaminen seuratoimintaan on koko ajan näytellyt vahvaa roolia.

- Aktiiviset vanhemmat ovat koko homman ydin, ja heidät otetaan jatkuvasti huomioon asioita valmistellessa, kertoo Karsikko.

Vanhempien joukosta on parin vuoden aikana kouliintunut mm. runsaasti juniorivalmentajia.

- Ensimmäiset ovat tällä kaudella suorittaneet Salibandyliiton valmentajatutkinnon lajiosan. Näin meidän on tarkoitus lähivuosina valmennus hoitaa. Vanhempia innostetaan myös antamalla heille avainasema jaoston toiminnan ideoimisessa. Heidät tunnustetaan myös hallinnossa.

- Tulevan vuoden toimintasuunnitelma vahvistetaan aina vanhempien yleiskokouksessa. Jaosto toimii lähinnä eräänlaisena yhteistyöelimenä seuraväen ja vanhempien kesken. Malli on pelannut todella hyvin, ja sitä kautta on saatu vanhempia tehokkaasti mukaan toimintaan.

Uuden lajin tuleminen mukaan Pallo-Karhujen kaltaisen perinteisen monialaseuran kavalkaadiin ei aina suju kivuttomasti. Kuusamossa ei kuitenkaan ole Karsikon mukaan ollut suurempia ongelmia.

- Ainahan uuden jaoston mukaantulo aiheuttaa tiettyä keskustelua. Esimerkiksi toiminta-avustusten ja salivuorojen jakamiset puhuttavat. Asiat ovat kuitenkin kokonaisuudessaan menneet todella hyvin, ja yhteistyö muiden jaostojen kanssa on jatkuvasti tiivistynyt.

Potentiaalia...

Pallo-Karhujen valmennuspäällikön Arto Ollikaisen mukaan mahdollisia salibandyharrastajia löytyy Kuusamon seudulla pilvin pimein. Tilanne on samankaltainen kuin pääkaupunkiseudulla kymmenisen vuotta sitten.

- Lähialueilla pelataan hyvin runsaasti sählyä. Joukkueet ovat usein seurakuntien alaisia ja toimivat Salibandyliiton ulkopuolella. Pelaajia ja harrastajapohjaa kyllä riittää, näkee Ollikainen.

Kun salibandy aloitti Suomen valloituksensa perustettiin seurat yleensä nuorten kaveriporukoiden pohjalta. Osasta kehittyi todellisia urheiluseuroja, osasta ei. Junioritoiminta tuli kuvioihin sitä mukaa, kun aikaa ja innostusta riitti. Ja usein hyytyi, kun jompikumpi loppui. Pallo-Karhujen toteuttama konsepti signaloi, että laji on kasvamassa aikuiseksi.

- Nuorin junioreiden ikäluokka ovat sekä tytöissä että pojissa -92 ja aiemmin syntyneet. Alue- ja harrastesarjoissa pelaavat sitten ikäluokat F-pojista (-90 ja -91 syntyneet) lähtien, kertoo Ollikainen.

Nuorimmille tytöille ei ikävä kyllä ole Oulustakaan löytynyt vastustajia, joten he eivät ole päässeet mihinkään sarjaan. Junioritoiminnan ohella seuralla on myös miesjoukkue. Sarjataso on tällä hetkellä viitosdivisioona.

- Pisin turnausmatka on Haapavedelle, jonne kilometrejä kertyy yhteen suuntaan kolmisensataa. Paikallisvastustaja löytyy sentään Suomussalmelta 140 kilometrin päästä, naurahtaa Ollikainen. Puitteet ovat Kuusamossa sikäli kunnossa, että paikalliselta liikuntahallilta löytyy lähestulkoon mitat täyttävä sali. Kovin usein ei salissa kuitenkaan reikäpallo pompi.

- Meillä on siellä keskimäärin yksi harjoituskerta viikossa. Muuten harjoittelemme koulujen saleilla, joissa ei ole laitoja. Harjoitustilat ovatkin suurin ongelmamme, jatkaa puheenjohtaja Karsikko aiemmin esille tuomastaan teemasta.

- On olemassa uhkakuva, että toiminnan laajetessa ei harjoitusvuoroja löydy.

Keskeinen ongelma on kokonaiskuvan hahmottumattomuus: salivuoroja jakavat niin kunnan vapaa-aikatoimi kuin koulutkin.

Karsikko puhuu toki asemansa puolesta, kukapa seurajohtaja olisi harjoitusvuoroihin ja -tiloihin täysin tyytyväinen. Tosiasia kuitenkin lienee, että esimerkiksi Kuusamossa salibandy kärsii vielä uuden lajin taakasta. Kunnanisien olisikin havahduttava näkemään metsä puilta: pääasia on, että lapset ja nuoret liikkuvat. Jos "kuuma" laji on tällä hetkellä salibandy, niin näkyköön se myös salivuorojen jaossa.

Ennakkoluulottomuutta...

Kuusamossa salibandya levitetään yhä laajempien piirien harrastukseksi melkoisella innolla. pallokarhujen suunnitelmissa on esimerkiksi lajin yhä tehokkaampi lanseeraaminen työpaikkaliikunnan muotona.

- Meihin on jo oltu useamman yrityksen toimesta yhteydessä, valottaa Karsikko. Pallo-Karhuilta on pyydetty apua työpaikkaliikunnan järjestämisessä.

- Meiltä on kysytty, miten voisimme tulla tukemaan heidän liikuntatoimintaansa.

Perusviestimme on ollut, että suhtaudumme positiivisesti siinä määrin, kuin tilakysymykset antavat myöten. Tulevaisuudessa osana seuramme varainhankintaa voisikin olla erilaisten turnausten ja muiden toimintojen järjestäminen yrityksille. Pallokarhujen varainhankintastrategia onkin terveen markkinahenkisen. Seura ei halua olla pelkkänä avustussyöttiläänä.

- Emme todellakaan halua olla vastikkeettomasti avustusten varassa, vaan panemme omaa panostamme likoon lajiosaamisemme kautta, Karsikko täytyy sanoa.

Siinäpä miettimistä muillekin seuroille. Salibandyosaamisen kaupallistaminen osaksi seuran varainhankintaa voisi toimia muuallakin kuin Kuusamossa. Vaikka Kuusamon Pallo-Karhut sijaitsee maamme salibandykentässä perifeerisellä takamaalla, edustaa se toimintatavoiltaan edistyksen eturintamaa.

"Suhteellisen uutta Kuusamossa"

Kuusamon Pallo-Karhujen D-tytöissä pelaava Katriina Karhunen harrastaa salibandya kolmatta vuotta. Hänen mukaansa laji on kaupungissa tullut nopeasti suosituksi tyttöjen keskuudessa.

- Tämähän on etenkin tytöillä verrattain uutta Kuusamossa, itse olen ollut alusta asti mukana. Salibandy on todella mukava joukkuelaji, kertoo monenlaista urheilua harrastanut Katriina. Yläasteen kahdeksatta luokkaa käyvä Katriinaa kiehtoo lajissa monipuolisuus.

- Tämä on hyvä ja mielenkiintoinen laji, jossa oppii koko ajan jotain uutta. Katriina kertoo, että Oulussa käytävissä turnauksissa kuusamolaisiin suhtaudutaan uteliaasti. Kaukaiset vierat herättävät ihmetystä.

- Usein kysellään, että ai, te olette Kuusamosta saakka. Matkustaminen ei meitä kuitenkaan haittaa, vaan reissut ovat todella kivoja, ja niitä odotetaan innolla.

Kristian Sundqvist

LAJITIETO

Salibandylehti

Uusin lehti

Arkisto

Osoitteen-

muutos

Mediakortti

Laji-info

Järjestöpalvelut

Materiaalisalkku

Linkit

a wysiwyg design
2000-

Junioreiden annettava keskittyä kouluun Ilveksen A-junnuista suurin osa harjoittelee lähes päivittäin ja opiskelee samalla

Salibandy ei kuulu luonteeltaan vielä lähellekään ryppyotsaisimpiin urheilulajeihin, mutta tos mielellä sitä harrastavilta nuorilta vaaditaan melkoista asiaan vihkiytymistä.

- Viitenä päivänä viikossa tahtoo kulua hallilla 2-3 tuntia, Tampereen Ilveksen A-junioreiden kapteeni ja maalitykki Matias Blomqvist myöntää. Kovia tuntimääriä pitkin pimeää talvea, joka on nuorille myös koulunkäyntiaikaa. Blomqvist ei kuitenkaan valita, vaan hänen mielestään enemmän huippu-urheilua lähenevä luonne tekee loppujen lopuksi koko lajille hyvää.

"Kaukalon ulkopuoliset tavoitteet huomioidaan"

Joukkueenjohtaja Martin Sivakov vakuuttaa, ettei Ilveksen A-junnuissa unohdeta yhdenkään pelaajan kaukalon ulkopuolisia tavoitteita, ja samalla linjalla liikkuu seuran miesten ykkösdivisioonajoukkueen kollega Esa Kangasmäki.

- Jos pelaaja kertoo, että hänellä on vaikkapa kova tenttijakso koulussa, hän saa harjoituksista tarvitsemansa määrän vapaata, molemmat vahvistavat. Kohtuullisuus on varmasti tarpeen, sillä A-poijista vain puolenkymmentä on 1980 syntyneitä. Muut ovat nuorempia, iso osa jopa vuosiluokkaa 1983 eli B-ikäisiä, joiden elämässä koulunkäynnillä tulee olla erittäin tärkeä osuus.

Harjoitusten lisäksi nuorukaisia pitävät kiireessä ottelumatkat, joista pisin suuntautui Ouluun OLS:n vieraaksi. Ilves hävisi sen matkaväsyneenä 3-4, mutta murjoi OLS:n Tampereella peräti 10-2.

Vain yksi mies armeijassa

Siinä mielessä joukkue on onnellisessa asemassa, että pelaajista vain luottopuolustaja Simo Korteniitty suorittaa tämän kevään aikana varusmiespalvelustaan.

- Tammikuussa Parolaan mennyt Simo ei ole juuri päässyt vielä lomille. Helpompaa tietenkin olisi, jos samasta joukkueesta olisi muutama intissä samassa varuskunnassa; kyyditykset pelaisivat varmemmin, Sivakov miettii.

Nuorten maajoukkuerinkiin kuuluva Blomqvist menee armeijan harmaisiin vasta parin vuoden päästä, ja kuka ties hän pääsee Lahden Urheilukouluun.

- On ilman muuta selvä merkki lajin statuksen noususta, että salibandyyn pelaajia kelpuutetaan Lahteen siinä missä perinteisempien lajien urheilijatkin, Blomqvist tuumaa. A-poikien SM-sarjassa Ilveksellä menee hyvin, sillä Jouni Laakkosen ja Mikko Hirvosen valmentamat petopaidat menevät pudotuspeleihin ja haluavat kahta asiaa.

- Pidetään paikallisvastustaja Gunners selän takana, ja otetaan jonkinvärinen mitali. Ainakin minun henkilökohtaisena tavoitteenani on kahden mitalin kevät, sillä B-junnuillakin on hyvät mahdollisuudet kärkisijoille, Matias suunnittelee.

- Myös nuorten MM-turnaus Saksassa ensi marraskuussa kiinnostaa kovasti. Meiltä on sinne toivottavasti tyrkällä myös hyökkääjä Mika Kangasmäki, puolustaja Antti Myllymaa ja maalivahti Jarkko Saastamoinen, kapteeni kaavailee.

Hän pitää A-junioreiden SM-sarjajärjestelmää hyvänä, mutta B-ikäisten ei.

- B-poikien pitäisi ratkaista Suomen mestaruus pitempään kestävässä, kovempitasoisessa sarjassa eikä ensin aluesarjassa ja sitten kahdessa viikonlopun turnauksessa. Todella kovia ja kehittäviä otteluita tulee kauden mittaan ehkä 5-6, Blomqvist kritisoi.

- Tietenkin on hyvä, että pitkiä ottelumatkoja ei tule paljon, mutta toisen vaiheen viikonlopputurnaus on kovin armoton, jos joukkueesta sattuu esimerkiksi olemaan pari pelaajaa sairaana, Martin Sivakov tähdentää.

Antti-Pekka Sonninen

"Salibandy saanut liikkumaan uusia nuoria"

Railakkaaseen hyökkäyspeliin panostavat ilvesläiset arvioivat salibandyn valtavan suosion nykynuorten keskuudessa johtuvan sekä lajin vauhdikkaasta luonteesta että jalkapalloiluun tai jääkiekkoiluun verrattuna rennommasta meiningistä.

- Tässä pystyy tekemään pallolla sellaisia temppuja, jotka eivät onnistu kiekolla, Sivakov arvioi.

- Joo, meidänkin joukkueessa pari kaveria käsittelevät palloa vaikka miten, kun taas minä tykkään suoraviivaisemmista ratkaisuista. Salibandysta löytyy rooleja monentyyppisille pelaajille, Blomqvist jatkaa.

Matias on pelannut myös jalkapalloa, mutta totesi muutama vuosi sitten salibandyn sopivan itselleen selvästi paremmin. Hän on Sivakovin ja Kangasmäen tavoin varma siitä, että viimeistään vuosina 87-88 -syntyneet ikäluokat tuovat maajoukkuetta myöten lopullisesti läpi sen pelaajasukupolven, joka on ottanut salibandyn omakseen hyvin nuorena.

- Silti nuorten mailavirtuoosien kannattaa harrastaa muita lajeja. Pelisilmän kehittymisen kannalta jalkapalloilu on loistava kesäkauden laji, mutta tosissaan pelaavan nuoren täytyy tottua myös kestävyys- ja voimapainotteiseen peruskuntoharjoitteluun, Kangasmäki korostaa.

- Salibandyn suosiolla on yhteiskunnallisia merkityksiäkin, sillä se on vetänyt liikkumaan paljon niitä nuoria, jotka eivät muuten harrastaisi mitään. Valmentajien täytyy katsoa itseään peiliin ja pitää huolta siitä, että kaikki saavat peliaikaa omalla tasollaan, Sivakov pohtii.

- Totta kai sama pätee myös pelaajiin. Täytyy olla realistisesti omien kykyjensä suhteen ja siirtyä harrastelijajoukkueeseen, jos omat rajat tulevat vääjäämättä vastaan, Blomqvist vastaa. Kangasmäki heittää ennen Ilveksen keskiviikkoillan treenien alkamista yhä hieman keskeneräisessä Raholan salibandyhallissa ilmaan todella muistamisen arvoisen havainnon:

- Jos salibandya ei ole harrastanut kovin monta vuotta, siinä voi kehittyä reilusti aikuisiäissäkin. Toivon nuorukaisilta malttia ja uskoa omiin mahdollisuuksiinsa !

A-PS

LAJITIETO

Salibandylehti

Uusin lehti

- Arkisto
- Osoitteen-
- muutos
- Mediakortti

Laji-info

Järjestöpalvelut

Materiaalisalkku

Linkit

a wysiwyg design
2000-

"Vaatimisen lapsi hyväksyy, nöyryyttämistä ei" Oikeanlaisen ohjaamisen oppitunti

Lastenpsykiatri, ylilääkäri Jari Sinkkonen on tutustunut junioriurheiluun mm. oman poikansa harrastuksen myötä.

- Olen nähnyt paljon hyviä valmentajia, mutta myös paljon ahdistuneelta tuntuvaa touhua, hän kertoo.

Sinkkosen mielestä lapsen ikäkausivaiheen huomioonottaminen on ohjaajan työssä keskeistä.

- Alle kouluikäinen on vielä satumaailmoissa, eikä jaksakaan kovin pitkään keskittyä samaan asiaan. Hänen määrätietoinen, tavoitteellinen oppimisensa on hetkittäistä. Niinpä ohjauksen pitää olla tavattoman leikinomaista.

Monissa seuroissa yritetään koota ensimmäisiä joukkueita jo 6-7 -vuoden ikäisistä.

- Siinä iässä tytöt ja pojat vielä helposti unohtuvat heittelemään käpyjä ja piirtelemään hiekkiaan, Sinkkonen muistuttaa.

- Siksi sen ikäisten liikunnan pitää olla ennen kaikkea hauskanpitoa. Ns. latenssi-iässä, 7-12 -vuotiaana, lapsissa tapahtuu paljon psyykkistä kehitystä. Tytöt ovat siinä vaiheessa olleet tyypillisesti kiinnostuneita yksilöllisistä lajeista, pojat taas ovat tyypillisimmillään kaukalossa tai kentällä.

- Tuo perusasetelma on ollut kuitenkin muuttumassa, kun tytötkin pelaavat joukkuepelejä, Jari Sinkkonen toteaa.

- Mutta ei se silti ole tyypillinen 8-10 -vuotiaan pikkutytön juttu. Mieluummin he yhä luistelevat, uivat tai ovat intohimoisen kiinnostuneita hevosista. Sporttisemmat tai vähemmän feminiiniset tytöt ovat innostuneempia joukkuepeleistä. Tätäkään ei pidä silti yleistää. Poikien psyykkiselle kehitykselle joukkuepeleissä vallitseva laumatoiminta istuu hyvin.

- Haetaan maskuliiniseen kehitykseen tukea toisista samanikäisistä, ja miesvalmentajat ovat pojille usein jumalasta seuraavia. Heitä katsotaan ylöspäin ja kerrotaan, kuinka "valkku" sanoi sitä ja "valkku" sanoi tätä, Sinkkonen naurahtaa.

- Eräs jalkapallopoikia valmentanut opettajatuttavani kertoi, kuinka erään juniorin äiti oli tullut kertomaan, että poika oli pyytänyt häneltä kaurapuuroa. Aiemmin hän ei ollut suostunut edes koskemaan kaurapuuroon, mutta tilanne muuttui, kun valmentaja oli sanonut sen olevan terveellistä...

Rakentavaa purkua

Lastenpsykiatri Jari Sinkkosen mielestä urheiluseurojen ja niissä toimivien valmentajien tulisi ajoissa ymmärtää, että liikunta jää valtaosalle vain harrastukseksi.

- Toivon mukaan edes harrastukseksi. Kuitenkin vain pieni osa tulee jatkamaan sitä intensiivisesti vielä aikuisiälläkin. Tämä ei tarkoita sitä, että vaivannäkö olisi mennyt hukkaan. Seuratoiminnalla on lapsen fyysisen hyvinvoinnin ja henkisen kasvun kannalta parhaassa tapauksessa erittäin positiivien merkitys, mikäli tuo toiminta on ollut riittävän leikinomaista. Elämäntapaa on sekin, että urheilussa koetaan intensiivisiä tunteita: jännitystä, jännityksen purkautumista, epäonnistumisen tuskaa ja kirveleviä tappioita ynnä muuta.

Aina ei voi voittaa, välillä tulee mokattua, ja siitä seuraa pyyhkeitä.

- Mutta tilanteet pitää purkaa rakentavasti, Sinkkonen painottaa.

- Jos aikuisen kasvojen väri muuttuu liiaksi sen mukaan, miten lapsi pärjää, tulee harrastuksesta lapselle enemmän taakkaa. Jos valmentaja menee pois raiteiltaan, kun lapsi töppää, on tilanne kohtuuton. Pelissä voi syntyä traumaattisia tilanteita; pallo menee omaan maaliin, rankkari epäonnistuu ym. Se kaivertaa pitkään. Mutta lapsen pitää antaa ymmärtää, että sellaiset tilanteet kuuluvat asiaan. Se ei ole katastrofi vaan asian luonteeseen kuuluva juttu.

Kaikki samalla viivalla

Jari Sinkkosen mielestä on myös tärkeää, että juniorivalmentaja ymmärtää oman

persoonansa merkityksen sekä sen, miten hän valmennettavilleen asiat sanoo; minkälainen aikuinen hän on.

Kun lapsilla on mm. lisääntyneiden avioerojen myötä liian vähän aikuiskontakteja, on valmentajilla suuri merkitys.

- Joukkueessa on kuitenkin oleellista, että kaikki ovat samalla viivalla ja että kaikkia kohdellaan samalla tavalla. Jos joku lapsi haluaa kuitenkin harjoitusten jälkeen jutella valmentajansa kanssa, pitää hänelle antaa siihen mahdollisuus. Syvällisempiä psykologioita ja lasten yksilöllisiä kohtaloita ei kuitenkaan kannata alkaa miettiä. Eivät ankeassa todellisuudessa kotonaan elävät lapset hae valmentajastaan terapeuttia vaan rehtiä, mukavaa kaveria, jolta irtoaa läppä ja joka joskus silittää päätä ja kehuu joukkuetta kokonaisuudessaan.

Lapsen liikunnallisen harrastuksen lähtökohtana pitää Sinkkosen mukaan olla se, että sitä tehdään jotakin tarkoitusta varten.

- Alkuun leikkisästi, sitten pieniä vakavampia tuokioita mukaan ottaen. Vähitellen nuo tuokiot sitten pitenevät ja lisääntyvät. Myöhemmin lapsilta aletaan yhä enemmän odottaa jotakin, ja lapsilla itselläänkin on ajatus, että he menevät harjoituksiin oppiakseen. Aikanaan eteen tuleva tasoryhmiin jako on asia, jota ei nättiin pakettiin saa.

- Kun kaikkia ei voi ottaa ykkösjoukkueeseen, merkitsee se osalle pettymystä, Sinkkonen sanoo.

- Pettymysten sietäminenhan kuuluu elämään, ja valmentajan on siinä tilanteessa parempi sanoa, että nyt on näin, mutta että tilanne elää ja muuttuu.

Absurdia elämää

"Kentän laidalta vain hyvää" on Jari Sinkkosen mielestä mainio periaate, millä lasten vanhempien käyttäytyminen saadaan pidettyä aisoissa.

- Toki vanhemmilla on lupa kannustaa ja eläytyä, mutta valmentajien tehtävä on tukkia heidän suunsa, jos niistä rupeaa karkeuksia kuulumaan. Jari Sinkkonen uskoo lapsen ohjaajan selviävän pitkälle sporttisella asenteella ja liikunnallisilla taidoilla sekä sillä, että omanarvontunto ei ole liiaksi valmentamisen varassa.

- Monessa valmentajassa on itsessään se leikkivä poika etualalla, se on erinomainen asenne. Ymmärrys ja tieto siitä, mitä lapsen pääkopassa missäkin kehitysvaiheessa tapahtuu, on silti tärkeää omata.

- On olemassa tiettyjä kehitysvaiheita, joissa lapsi on erittäin haavoittuvainen, Sinkkonen sanoo.

- Vaatimisen lapsi ymmärtää ja hyväksyy, mutta nöyryyttämistä ja nolaamista hän ei siedä. Niitäkin keinoja valitettavasti käytetään, vaikka ne jättävätkin arpia.

Lastenpsykiatri Sinkkonen kehottaa vanhempia antamaan lapsillensa mahdollisuuksia kertoa, miltä heistä tuntuu koulussa, soittotunnilla tai kiekkoarjoituksissa.

- Mitkä ovat lapsen toiveet ja odotukset ja toisaalta vanhempien toiveet ja odotukset? On lisäksi hyvä korostaa, ettei lapsesta välttämättä tule lajin huipputekijää.

Jari Sinkkonen on huolissaan perheistä, joissa on monta lasta, jotka kaikki harrastavat liikuntaa.

- Elämä sellaisissa ympyröissä on usein aika absurdia. Se on loputonta roudaamista. Niin valmentajan kuin lasten vanhempienkin tulisi miettiä omia motiivejaan.

Kuinka paljon siinä on sitä, että oma peliura on syystä tai toisesta jäänyt aikoinaan puolitiehen? Onko lapsi laitettu toteuttamaan asiaa, mikä on itseltä jäänyt tekemättä?

Matti Hannula

LAJITIETO

- Salibandylehti
 - Uusin lehti
 - Arkisto
 - Osoitteen-
 - muutos
 - Mediakortti

Laji-info

Järjestöpalvelut

Materiaalisalkku

Linkit

a wysiwyg design
2000-

Mitä nuuskakiellolla on saavutettu ?

Salibandyliitto huolestui nuorison nuuskaamisen voimakkaasta lisääntymisestä ja yleistymisestä viime vuosikymmenen lopulla, jolloin sen käyttö näytti olevan kasvussa lähes koko urheilun piirissä, niin joukkue- kuin yksilölajeissakin. Liitto asetti nuuskan pannaan sarjaotteluissaan kesällä 1998.

Salibandyliitto halusi konkreettisella toimenpiteellä osoittaa, ettei nuuska (tai muut tupakkatuotteet) ja urheilu kuulu yhteen. Lähtökohtana oli liiton nuorisostrategia, johon on kirjattu mm. seuraavaa: "Junioreita kasvatetaan urheilulliseen elämäntapaan, joka antaa terveellisen ja elämänmyönteisen mallin tulevaisuuteen".

Yli 50 % salibandyharrastajista on alle 19-vuotiaita junioreita. Lajiliitto pyrkii toimenpiteillään viestittämään, ettei salibandyyn ajanviettotapana ja osana nuorten viihtymiskulttuuria saisi kuulua nuuskan kaltaiset epäterveelliset nautintoaineet. Ja rikkoa harhakuvat nuuskan rentouttavasta tai urheilusuoritusta parantavasta vaikutuksesta. Toisena tavoitteena oli karsia pääsarjapelaajilta nuuskankäyttö ottelutapahtumissa, jotta he eivät olisi huonoina esimerkkeinä muille.

Käytäntö on osoittanut, että esimerkin vaikutus on erittäin voimakas. Mielipidejohtajat joukkueen sisälläkin ohjaavat käyttäytymistä ja tottumuksia.

Oli myös toive siitä, että mikäli pelaaja ei voi käyttää nuuskaa otteluiden aikana, kynnys nuuskaamisen aloittamiseen on korkeampi tai lopetuskynnys on matalampi. Siis. "Jos et nuuskaa pelissä, niin miksi nuuskaisit treeneissäkään. Ja jos et nuuskaa treeneissä, niin miksi nuuskaisit muulloinkaan."

Nuuskakielto tuli voimaan 1998

Salibandyliitto teki 15.6.1998 päätöksen: "Nuuskan käyttö ja tupakan poltto kielletään salibandyotteluiden aikana. Kielto ja sen valvonta tulivat erotuomaritulkintoihin. Kielto koskee joukkueen pelaajia ja toimihenkilöitä."

Keväällä 2000 (29.4.2000) kilpailusääntöihin lisättiin: "SSBL:n alaisissa ottelutapahtumissa on nuuskan, tupakan ja alkoholin käyttö sekä päihtyneenä esiintyminen tapahtumaan osallistuvien joukkueiden jäseniltä kielletty".

Seurat veloitetaan huolehtimaan siitä, että urheiluun liittyvissä tilanteissa, kuten voitonjuhliissa ja urheilijoiden ja johdon lausunnoissa ei välitetä nuorisolle myönteistä viestiä päihteiden käytöstä ja niiden liittymisestä urheilemiseen. Ottelutapahtumissa valvonta on tuomareilla ja se on kirjattu erotuomaritulkintoihin seuraavasti:

"Nuuskan käyttö ja tupakointi ottelun aikana on kielletty. Jos joku joukkueen jäsenistä syyllistyy tähän, on häntä aluksi huomautettava tästä. Mikäli huomautus ei muuta tilannetta, on erotuomarin toimittava pykälän mukaisesti".

Pykälän mukaan erotuomari määrää tällöin 2+10 min. henkilökohtaisen rangaistuksen. Jäähyn syy on epäurheilijamainen käytös.

Kokemukset kiellosta

Päätöksen aiheuttamat kokemukset ovat olleet lähes yksinomaan myönteisiä. Nuorten vanhemmilta, lääkäreiltä jne. on tullut paljon kiitosta rohkeasta päätöksestä. Muutamilta nuuskaa käyttäviltä pelaajilta tuli alussa kitkerän sävyisiä kommentteja siitä, että kieltomme on yksilövapauden loukkaamista. Nyt kommentit ovat vaimenneet. Eräskin paatunut nuuskaa käyttävä valmentaja totesi, että: "Kielto on hyvä, sellainen tapanuuskaaminen tai turvanuuska otteluiden aikana on jäänyt. Nykyisin kun valmentaa junnuja ei kehtaa mennä puhumaan heille nuuska huulessa." Totuus on, että näkyvä nuuskan käyttö on merkittävästi vähentynyt. Jos jotkut pelaajat vieläkin nuuskaa käyttävät, ovat nuuskamallit ainakin pienentyneet. Nuuskabiitti ei tällöin näy päällepäin eli negatiivisen esimerkin antaminen nuorille on eliminoitunut. Samoin näkyvä nuuskamallien kanssa "plätääminen" vaihtoaitioissa on vähentynyt. Myös nuuskamallijätösten määrä halleilla on vähentynyt, ei tosin lähellekään loppunut.

Kiellolla saavutettiin ainakin se, ettei huippusalibandytapahtumissa pelaajilla ja toimihenkilöillä ole nuuskaa näkyvästi esillä. Tällä on jo sinällään positiivinen vaikutus. Nuuskan käyttö ottelutapahtumissa ei varmastikaan ole tyystin loppunut. Valistamalla ja informaatiota jakamalla pyritään jatkossakin vaikuttamaan nuorten valintoihin.

Pyrkimyksenä on eliminoida tai himmentää nuuskan käytön "hohdokkuus". Pikemminkin niin, että on "coolia" olla käyttämättä nuuskaa eikä niin, että nuori jää "nuuskatykin loukkoon" sen takia, että joukkueessa vallitsee henki "kovat pelimiehet käyttää nuuskaa".

Salibandyliiton esimerkkiä on seurannut muutama muukin valveutunut lajiliitto. Muun muassa jääkiekko ja sulkapallo ovat myös kieltäneet nuuskan käytön ottelutapahtumisissaan.

Jari Kinnunen

Nuuska voi tappa

Sean Marsee oli lupaava juoksija Yhdysvalloissa. Hän aloitti nuuskaamisen 12-vuotiaana. Myöhemmin suuhun ilmestyi patti ja suusyöpä johti hänen kuolemaansa 18-vuotiaana usean leikkauksen ja sädehoidon jälkeen. Marseen sanoma jälkipolville oli "Don't dipp snuff" ("Älä nuuskaa").

Nuuskan aiheuttamaan suusyöpään kuoli myös Minnesota Twinsien legendaarinen baseballpelaaja Bill Tuttle vuonna 1998. Sairastuttuaan suusyöpään vuonna 1993 hän toimi aktiivisesti nuorten urheilijoiden nuuskan käyttöä vastaan.

Mitä nuuska on ?

Nuuska on suussa, ikenen ja posken limakalvon välissä tai kielen alla käytettävä, tupakkajauheesta tehty kostea möykky (suunuuska) tai nenään vedettävä kuiva tupakkajauhe (nenänuuska).

Purutupakka puolestaan on pureskeltavana mallinä käytettävä tupakka. Näistä tuotteista käytetään Suomessa yleisemmin suunuuskaa. Nuuska sisältää yli 2 500 kemikaalia, joista 28 on syöpävaarallisia eli karsinogeenisiä.

Nuuskan vaikutukset terveyteen ovat paikallisia suussa nähtäviä limakalvovaurioita, ienmuutoksia, hampaiden värjäytymisiä ja kulumisia, pahan hajuista hengitystä ja riski suusyöpään.

Suusyöpä on vakava tauti. Suusyöpä etenee yleensä oireettomasti. Siksi potilaat hakeutuvat hoitoon usein sairauden myöhäisvaiheessa. Kuten muut suusyövät, myös nuuskan aiheuttama suusyöpä etenee aggressiivisesti ja lähettää etäpesäkkeitä nopeasti varsinkin esiintyessään kielessä tai suunpohjassa.

Urheilija ja nuuska

Urheilijat käyttävät nuuskaa huomattavasti yleisemmin kuin muu väestö keskimäärin. Miesurheilijoista joka viides ja naisurheilijoista joka kymmenes nuuskaa ainakin silloin tällöin.

Nuoret urheilijat eivät tunne nuuskan haittavaikutuksia. Nuoret eivät tiedosta sitä, että keskivertonuuskaaja saa päivittäin saman määrän nikotiinia kuin henkilö, joka polttaa 20 savuketta. Haittavaikutukset urheilusuoritukseen Nuuskan nikotiini vähentää sydämen lyöntikapasiteettia. Tällöin fyysinen suorituskyky heikkenee, koska hapen ja ravintoaineiden pääsy kudoksiin ja soluihin huononee.

On myös esitetty, että nuuska voi hidastaa hermojen johtumisnopeutta ja siten refleksiä. Lisäksi nuuskan käyttäjän lihaskestävyys ja lihasvoimat vähenevät ja lihasmassa pienenee. Tutkimukset ovat osoittaneet, että nuuskan käyttö kaksinkertaistaa vammautumisen riskin fyysisissä harjoituksissa.

Tekstin lähteenä on käytetty Terveys ry:n julkaisemaa Nuuska -opasta.

Linkkivinkkejä: www.terveysry.fi, www.tupakka.org, www.tobaccofree.org, www.notobacco.org

LAJITIETO

Salibandylehti

Uusin lehti

- Arkisto
- Osoitteen-
- muutos
- Mediakortti

Laji-info

Järjestöpalvelut

Materiaalisalkku

Linkit

a wysiwyg design
2000-

Järjestääkö liigan tehokkain tutkapari Ojala & Tyni playoffien Jymy-yllätyksen ?

Nurmon Jymyn salibandyjoukkueen valmentaja Patrick Björk on sanojensa mittainen mies. Björk lupasi syksyllä, että alkukaudella tahmeita otteita esittäneen Jymyn peli alkaa rullata joulukuussa.

Näin myös kävi. Jymy rynnisti lopulta ylempään loppusarjaan ja lunasti paikan pudotuspeleihin. Pohjalaisten otteet ovat olleet niin vahvoja, ettei joukkuetta voi enää jättää sivuun mitalikandidaateista puhuttaessa.

Ahdingosta menestykseen

Nurmolaisten nousukiidon takuumiehiä ovat olleet pistepörssin kärkikahinoihin kiilanneet tehohyökkääjät Johnny Ojala ja Erno Tyni.

Kumpainkin myöntää, että Jymyn vahvat esitykset ovat olleet yllätys - tosin vain pieni sellainen. Kesän vaikeuksista huolimatta Nurmoon saatiin kasattua iskukykyinen ryhmä, vaikka alkuun Jymyssä mietittiin jopa sarjapaikan kohtaloa.

Avainpelaajat päättivät olla lojaaleja Jymylle eivätkä karanneet muualle. Alkukaudella joukkue ei kuitenkaan pystynyt pelaamaan omalla tasollaan.

- Tiesimme, että tällä porukalla on mahdollista pärjätä. Oilersille kärsityn 12-3-tappion jälkeen muutkin jengit alkoivat naureskella meille. Jotkut sovittelivat meille jopa tippujan viittaa, 21-vuotias Ojala muistelee.

Monien yllätykseksi Jymyn kurssi kuitenkin kääntyi. Pohjalaisten itseluottamusta nosti erityisesti joulukuussa Seinäjoen Areenassa pelattu viikonloppu, jolloin Jymy voitti sekä HIFK:n että Oilersin. Jälkimmäistä ottelua seurasi peräti 1 230 katsojaa.

Kovjoen kaksikon työnjako toimii

Ojala ja Tyni ovat pelanneet samassa joukkueessa Kovjoki Blue Foxissa. Jo Kovjoen aikoina kaverukset pelasivat satunnaisesti samassa ketjussa, mutta vasta tällä kaudella he ovat saaneet olla yhdessä alusta asti - ja jälki on ollut sen mukaista.

Ojalan ja Tynin ominaisuudet täydentävät loistavasti toisiaan.

Ojala on taitava ja hyvän pelisilmän omaava pallojonglööri, joka pystyy ruokkimaan kovan laukauksen omaavaa Tyniä ovelilla syötöillä. Ojala osaa myös viimeistellä osumia, sillä 18 syöttöpisteen lisäksi 22 ottelun perussarjassa syntyi 16 maaliakin.

Maalinsylkijänä tunnettu Tyni on tällä kaudella puolestaan kunnostautunut pelintekijänäkin (21+9=30).

- Jotenkin sitä vain alitajuntaisesti tietää, missä "Jope" liikkuu. Hänen kanssaan peli on aina sujunut, 25-vuotias Tyni painottaa.

Paljon peliaikaa, paljon pisteitä

Oma osansa Ojalan ja Tynin menestyksessä on ollut runsaalla peliajalla. Jymy peluuttaa käytännössä vain kahta viisikkoa. Ojala ja Tyni pelaavat lisäksi lähes kaikissa yli- ja alivoimissa.

Laituriparin takana puolustavat Isomäki ja Patrick Högstedt, jotka ovat tuttuja jo Blue Foxin ajoilta. Ongelmia on aiheuttanut lähinnä keskushyökkääjän ruutu. Paikalla ovat kokeilleet Daniel Wargh, Roger Enlund, Jarno Pöyry ja Joonas Alapiha.

- Selkävammasta kärsivä Wargh on ollut selkeästi paras vaihtoehto sentteriksi, sillä hän tietää pelityylimme jo Blue Foxin ajoilta. Entisenä puolustajana "Dani" hallitsee pelaamiseen kahteen suuntaan, Tyni pohjustaa.

- Minä ja "Epa" (Tyni) olemme niin hyökkääviä pelaajia, että oikeastaan meidän viisikossa on kolme puolustajaa ja kaksi hyökkääjää, Ojala naureskelee.

Maajoukkueessa

peliaika jäi vähiin

Hyvin sujuneet liigapelit poikivat Tynille ja Ojalalle myös paikan helmikuun Ruotsi-otteluihin. Maajoukkuepeleissä tutkaparin keskelle sijoitettiin Happeen Teppo Rantala. Maajoukkueen päävalmentaja Pasi Tilander istutti trio lähinnä viltissä: Helsingissä ketju pelasi avausvärin ja Tukholmassa päätösvärin.

Tyni on ollut maajoukkuekuviolla jo muutaman vuoden ajan. Lopullinen läpimurto sinivalkoisten vakiokokoonpanoon on kuitenkin yhä tekemättä.

Miksi näin ?

- Sitä täytyy varmaan kysyä valmentajalta. Yritys on kuitenkin yhä kova, ja maajoukkueeseen olisi tarkoitus kiilata jatkossakin, Tyni sanoo.

Ojala puolestaan debytoi maajoukkueessa viime kevään Latvia-otteluissa.

- Helmikuun maaotteluissa peliaika jäi vähiin, mutta ei siinä mitään. Tehdään treeneissä töitä ja yritetään parantaa osaamista kaikilla osa-alueilla, jotta paikka maajoukkueessa aukeaa, Ojala suunnittelee.

Salibandyn ohella kodinkoneliikkeen myyjän hommat pitävät Ojalan kiireisenä.

Tukholmassa syntynyt ja ruotsia äidinkielenään puhuva pietarsaarelainen saattaa kuitenkin tulevaisuudessa hakeutua kouluun länsinaapuriiin.

- Elitserienissä pelaaminen olisi mielenkiintoinen haaste. Mitään konkreettisia yhteydenottoja ei kuitenkaan vielä ole ollut puoleen eikä toiseen, Ojala korostaa.

Kimmo Siira

"Kotietu olisi meille todella kova juttu"

Viime kevään puolivälierissä Jymy joutui taipumaan tulevan mestarin HIFK:n käsittelyssä otteluvoitoin 3-1.

Nyt pohjalaiset metsästävät tosissaan kotietua pudotuspelien ensimmäiselle kierrokselle.

- Kotietu olisi meille todella kova juttu. Kotona meitä on vaikea voittaa, sillä tukenamme on runsaslukuinen ja äänekäs kotiyleisö. Myös Nurmon liikuntahallin muovimatto aiheuttaa vieraille usein päänsärkyä, Jymyn Erno Tyni tietää.

Viime kauden voitokkaassa HIFK-puolivälierässä Tyni latoi helsinkiläisten verkkoon peräti viisi maalia.

Ottelusarjan viimeisissä peleissä helsinkiläiset saivat kuitenkin pelätyn maalitykin kuriin. Olisiko HIFK Jymylle hyvä vastustaja myös tämän kevään pudotuspeleissä?

- Miksei, mutta HIFK ei välttämättä selviä jatkoon. Eikö Jymy-Gunners olisi aika mielenkiintoinen pari, Tyni vastaa kysymykseen kysymyksellä.

Jymy ja Gunners ovat tällä kaudella pelanneet kahdesti toisiaan vastaan: ensin G haki pisteet Nurmosta, ja sitten pohjalaiset kävivät vuorostaan kuittaamassa voiton Pyynikin tulitikkuauskista.

Joukkueiden välisiä jännitteitä lisää se, että Gunnersissa pelaavat entiset jymyläiset Riku Korkki, Taneli Tiilikainen ja Arto Riihimäki.

Tynin ketjukaveri Johnny Ojala ei suostu paljastamaan suosikkivastustajaansa pudotuspeleihin.

- SSV ja Oilers ovat tietenkin hankalia, mutta ei sillä loppujen lopuksi suurta väliä ole. Jos mestariksi aiotaan, niin kaikki vastustajat täytyy voittaa, Ojala järkeilee.

KS

LAJITIETO

Salibandylehti

Uusin lehti

Arkisto

Osoitteen-

muutos

Mediakortti

Laji-info

Järjestöpalvelut

Materiaalisalkku

Linkit

a wysiwyg design
2000-

Happee kävi valmennusotkujensa kanssa lähellä katastrofia Se toimii sittenkin !

Keski-Suomesta kuului joulun alla merkillisiä uutisia. Happee majaili sarjataulukossa tukevasti pudotuspeliviivan yläpuolella, mutta siitä huolimatta Kari Ritvanen siirrettiin sivuun vastuvalmentajan tehtävistä.

Päätös herätti runsaasti ihmetystä salibandypiireissä. Pahat kielet kertoivat, että Happeen pelaajat olisivat sanelleet päätöksen seuran johtokunnalle, joka oli sitten lyönyt kumileimasimella lopullisen merkinnän Ritvasen erottamispaperiin. Joukkueenjohtaja Marko Kilpikoski ei leikkaa huhulta suoranaisesti siipiä pois, mutta haluaa kuitenkin tarkentaa asiaa.

- Joukkueen pelaajat antoivat kauden edetessä useaan kertaan signaalin, että kaikki ei ole ihan kohdallaan. Kun asiaa sitten selviteltiin, päädyttiin nostamaan Välimaan Timo valmentajaksi kenttäpelaajan paikalta. Vaikea ratkaisu, mutta umpisolmu oli jotenkin avattava, Kilpikoski kertoo.

"Mr. Happeen" vastaus jättää kuitenkin edelleen useita kysymysmerkkejä ilmaan leijumaan. Sanelevatko pelaajat Jyväskylässä miten joukkueen taktiikka luodaan? Ilmoittavatko he myös kenet haluavat valmentajakseen? Omituiselta kuulostaa ja ihmetystä herättää. Niin myös ex-luotsi Ritvasen mielestä.

- Marko (Kilpikoski) kutsui minut voitokkaan Ahvenanmaan reissun jälkeen palaveriin, jossa hän ilmoitti johtokunnan päätöksestä vapauttaa minut valmennusvastuusta. Kyllä tieto putosi päälle melkoisena pommina, Ritvanen muistelee.

Vain pisteet tyydyttivät

Myös joukkueen kapteenit olivat paikalla, kun Ritvaselle kerrottiin kovasta päätöksestä. Kapteenisto ilmoitti, että ainut asia mihin pelaajat olivat tyytyväisiä, oli sillä hetkellä saavutettu pistemäärä. Kyllä siinä oli varmasti henkilökemioissakin jotain klikkejä, kun tällä tavalla todetaan, että luotto on mennyt, pohtii Ritvanen. Kilpikosken kanssa välit ovat aina olleet korrektit, eikä ikävä episodikaan aiheuttanut siihen säröä.

- Olen edelleenkin mukana seuratoiminnassa, eikä minulla ole Markosta mitään pahaa sanottavaa, vaikka hän minulle ikävän viestin välittikin. Jatkan valmennushommia edelleenkin junnujen parissa. Niin kauan salibandyyn parissa on jo pyörityt, että on se vaikea olla halleilta poiskaan, Ritvanen naureskelee.

Välimaan vaikea ratkaisu

Timo Välimaa kertoo saaneensa Kilpikoskelta puhelun joulutauolla. Vastauksen antaminen joukkueenjohtajan kysymykseen tulla valmentajaksi oli Välimaan mukaan vaikeaa.

- Aina olen itse pyrkinyt tekemään hommat kentällä niin hyvin kuin osaan, riippumatta siitä kuka valmentaa. Missään nimessä en ole ollut sahaamassa Karilta pohjaa pois valmentajana olemisesta, kumoaa Välimaa epäilyt pelaajien keskinäisestä "junailusta". - Olikin lopulta hyvin hankalaa heittää pelipaita narikkaan ja tulla penkin taakse johtamaan peliä, vaikka valmennushommat ovat kyllä kiinnostaneet jonkin aikaa, Välimaa lausuu. Uuden valmentajan kannalta Happeen kevätkierroksen alku oli pelkkää painajaista. Tappiot seurasivat toisiaan ja playoff-viiva tuntui jo karkaavan ulottumattomiin.

- Kuudesta ensimmäisestä matsistani valmentajana ei ole hirveästi kertomista. Takkiin tuli, ja uskokin oli koetuksella. Kone tuntui käynnistyvän joka pelissä kiusallisen hitaasti, ja vastustaja pääsi karkuun jo avausminuuteilla, palaa opistoupseerina Tikkakoskella leipänsä ansaitseva Välimaa "mustan tammikuun" tapahtumiin.

Näyttöhalua riittää varmasti

Vaikeuksista huolimatta Happee kaivoi ties kuinka monennen kerran parhaan osaamisensa esiin silloin kun sitä eniten tarvitaan ja pääsi kuin pääsikin mukaan kuuden joukkoon.

Jyväskylässä nähdään tänäkin vuonna salibandyn pudotuspelejä. Perussarjan viimeisellä kierroksella muut joukkueet pelasivat Happeen kannalta sopivasti ristiin, ja viime kauden pronssiin välyttiin katastrofilta mahdollisimman täpärästi.

Joukkueen kapteeni, maajoukkuehyökkääjä Teppo Rantala haluaisi jo lopettaa asian vatvomisen. Pudotuspelit ovat ovella, ja kaikki häiriötekijät halutaan karsia pois.

- Toivottavasti meistä olisi kauden jälkeen jotain positiivisempaakin kirjoitettavaa. Nyt tähdätään mahdollisimman hyvään sarjasijoitukseen, eikä vaivata päätä valmentajakuvioilla. Timi valmentaa ja me muut yritetään pelata niin hyvin kuin mahdollista, lataa Rantala.

Kauden minimimitavoite on nyt Jyväskylässä saavutettu, mutta mustapaidat janoavat vielä ainakin välieräpaikkaa.

Pelaajat haluavat varmasti otteillaan näyttää valmentajanvaihdon olleen oikea ratkaisu. Eivätkä varmastikaan vähiten juuri Ritvaselle.

Tomi Auremaa

LAJITIETO

Salibandylehti

Uusin lehti

- Arkisto
- Osoitteen-
muutos
- Mediakortti

Laji-info

Järjestöpalvelut

Materiaalisalkku

Linkit

a wysiwyg design
2000-

Valkku vaihtoon !

Valmentajan vaihto tunnetaan myös salibandyliigassa. Ja miksei tunnettaisi. Kun kurssi pitää saada nousuun, on vanhan kaavan mukaan helpompi erottaa yksi henkilö kuin joukkue.

Kun pohjakosketus tapahtuu ja johto katsoo muutoksen hetken koittaneen, valinta osuu poikkeuksetta joukkueen tuloskunnosta vastaavaan valmentajaan. Sinänsä loogista, mutta voiko syytä sysätä yhden henkilön hartaille. Ratkaisuisista päätellen voi, vaikka pelaajalla ja johdollaakin lienee osansa kokonaisuudessa.

Tulos tai ulos

Vaihtopäätöstä helpottaa, jos valmentaja on kovapalkkainen ammattilainen. Salibandyssa ei suuret rahat vyöry vielä valmentajan taskuun, mutta pääsääntöisesti valmentaja saa etuja enemmän kuin pelaaja. Tulosjärjestelmä bonuksineen on tullut jäädäkseen. Jokainen tapaus on omalaatuisensa. Joku saa potkut, joku eroaa itse, usein erotaan "yhteisymmärryksessä". Puhdistaaako valmentajavaihdos ilmaa ? Mitä sanoo historia ? Seuraavassa muutamia tunnetuimpia vaihtoja.

"Tapaus Oilers"

Täpärin ja samalla tuloksekkain vaihto tapahtui keväällä 1999. Oilers oli liigan finaalisarjassa alakynnessä hävittyään kaksi ensimmäistä koitosta VFT:lle, joka oli enää voiton päässä mestaruudesta. Veitsi kurkulla -tilanteessa Oilers teki rajun ratkaisun. Pasi Tilander sai siirtyä sivuun ja entinen Oilers-luotsi Mecki Kähre tarttui ruoriin. Loppu onkin legenda: Oilers voitti kolme seuraavaa ottelua ja kausi päättyi öljymiesten voitonjuhliin. Oilersin tapaus oli toiseltakin kantilta katsottuna ainutlaatuinen. Kähre ei halunnut jatkaa tehtävässään. Hän tuli "keikkavalmentajaksi", teki sen mitä joukkue tarvitsi sillä hetkellä, ja poistui takaisin mistä oli tullutkin.

Kausi 97-98 vilkkain

Yleensä vaihdos ei ole joukkueen kannalta tuloksekas. Usein huonosti menestyneen joukkueen alamäki jatkuu vaihdosta huolimatta. Viime kaudella NST vaihtoi Juha Pitkän parin ottelun ajaksi Seppo Kulppiin ja sitten Jari Piipariseen. Kauden päätteeksi Classic pudotti NST:n liigasta. Kaudella 1997-98 liigassa pyöri todellinen valmentajaruletti. KOO-VEEssa Jani Hakkarainen ja Mikko Oksanen tekivät tilaa Esa Kuusistolle, mutta laihoiin tuloksin. Liigakausi jäi tamperelaisten viimeiseksi. HNMKY:ssä valmentaja vaihtui melkein viikoittain, mutta peli pysyi huonona. Syöksy pysähtyi katon reunalla, kun Namika voitti ratkaisevan viidennen liigakarsintaottelun suistaen SSV:n sarjaa alemmas. Kyseisellä kaudella myös Gunners korvasi Mika Myllyniemen Marko Sommalla ja Jyrki Laakosella sijoittuen lopulta neljänneksi. Myös Happeen Pekka Lumela sai lähtöpässiä lahjakkaan joukkueen juututtua sarjan viimeiseksi. Tilalle tulivat oman kaupungin miehet Petteri Nykky ja Pasi Pirskanen. Happee jäi silti liigakarsintoihin, joissa se pudotti KOO-VEEn. Kaudella 1995-1996 Viikingit vaihtoi Jouni Kettusen JP Anttilaan ja Antti Ruokoseen: vuosaarelaisten kausi päättyi pronssiin.

Tällä kaudella kolme vaihdosta

Nykyisin vastuu jakaantuu yhä useammin valmennustiimille, mutta "syyllinen" löytyy sieltäkin.

Viime kaudella SSV:n parivaljakko Marko Lahikainen-Lasse Eriksson ei löytänyt yhteistä linjaa, Eriksson sai jättää pestinsä. SSV sai lopulta tyytyä sijaan neljä.

HIFK herätteli joukkuettaan juuri ennen joulutaukoa. Valmennusnelikosta valinta osui JP Anttilaan. Sattumaa tai ei, mutta HIFK voitti Eurooppa cupin. Kotimainen sarja on ollut sen sijaan tuskaisaa. Perussarjassa HIFK sijoittui kolmanneksi, jälkipäästä laskettuna. Kausi on toki vielä kesken.

Happee vaihtoi Kari Ritvasen pelaajistosta nostettuun Timo Välimaahan. Heikon alun jälkeen jyväskyläläiset säilyttivät mitalimahdollisuutensa pääsemällä viimeisenä yläjatkosarjaan.

Viimeimpänä jokeri-korttia käytti Steelers, joka vapautti Toni Järveläisen tehtävistään.

Mika Hilska ja Markku Huoponen

LAJITIETO

Salibandylehti

Uusin lehti

Arkisto

Osoitteen-

muutos

Mediakortti

Laji-info

Järjestöpalvelut

Materiaalisalkku

Linkit

a wysiwyg design
2000-

Liigajoukkueen kausi on pitkä

Yleisö näkee liigajoukkueen kirkkaissa valoissa, puhtaissa peliasuissa ja viritettynä taistelemaan. Perustyö tehdään kuitenkin kulissien takana. Harjoitukset pyörivät melkein ympäri vuoden ja homma tuntuu väkisinkin joskus työltä.

Lumisateinen keskiviikkoilta Pasilan Urheiluhallissa Helsingissä. Josba -otteluun valmistautuva SSV:n miesten liigajoukkue lopettelee harjoitustaan ja kilpailija HIFK aloittaa kohta omansa.

Kahviossa HIFK:n naisia on jo valmistautumassa omaan vuoroonsa. Takana on alakanttiin mennyt viikonloppu. Lauantaina altavastaja SSV vei HIFK:lta pisteen ja sunnuntaina Pelipeikot otti kotonaan koko potin. Valmentaja Marko Paju valmistautuu herättämään joukkuetta kovalla harjoituksella.

Marras-joulukuu kysyy voimia

- Pimeä syksy näkyy varsinkin marras- joulukuussa, Marko Paju myöntää.

- On tavallista enemmän sairastelua ja väsymystä. Silloin joukkuetta pitää pystyä piristämään monipuolisilla ja vaihtelevilla harjoituksilla. Pitää kuunnella pelaajia eikä yrittää väkisin ylikovia harjoituksia. Väsymys lisää myös loukkaantumiseriskisiä.

Pajun mukaan raskas kausi ei kuitenkaan kostaudu harjoitusaktiivisuudessa. Pelaajat ovat aktiivisia eikä turhia poissaoloja tule.

- Eilen oli kymmenen pelaajaa, yleensä noin kaksikymmentä. Keskiviikkona, perjantaina ja sunnuntaina haetaan sadan prosentin osallistumista. Kaksi pelaajaa opiskelee Tampereella ja yksi Vierumäellä, joten heillä on välillä vaikeuksia päästä mukaan. Rinkiä syövät lisäksi loukkaantumiset, joita on ollut tavallista enemmän. HIFK:lla ei ole juniorijoukkuetta, josta ammentaa täydennystä. Helmikuun lopulla Nina Abrahamsson potee juuri leikattua polveaan, Tanja Pääkkönen kuntoutuu polvileikkauksesta, Sofia Sandqvistin nilkat vaivaavat ja Saana Ilmolahdella on sitkeä tulehdus polvessa. Ilmolahti on paikalla harjoittelemassa laukauksia. Myös Pääkkönen on hallilla ja puheenpulputuksesta päätellen täynnä energiaa.

Opettaja päivällä, opettaja illalla

Valmentajan osa ei ole helppo. Hänen pitäisi jaksaa olla innostunut ja innostava illasta toiseen, ympäri vuoden.

- Ei kai se aina onnistu, mutta yritän kuitenkin. Vaikeinta on valmentajallakin marras-joulukuussa, kaamos leviää väkisinkin. Se näkyy myös koulussa. Kun päivän puhuu työkseen ja päälle illan harjoituksissa, on välillä aika hiljainen kotiin päästyä, Paju hymyilee.

Paju opettaa päivisin historiaa Helsingin kuvataidelukiassa. Työpäivä päättyy yleensä onneksi klo 15:een mennessä ja on aika suunnitella seuraavan päivän työt sekä illan harjoitus ja levähtää hetki kotona. Sitten on edessä lähtö hallille.

- Hallilla ollaan hyvissä ajoin, otetaan kuppi kahvia ja jututetaan toista valmentajaa tai pelaajia. Treenien jälkeen menee aina vähintään puoli tuntia jälkipuintiin ja kotiin pääsee aika myöhään.

Viime vuonna valmentajan kesälomaa kesti finaalien jälkeen kaksi viikkoa. Sitten alkoi seuraavan kauden valmistelu yhdessä managerin kanssa. HIFK:n harjoitukset pyörivät toukokuun loppuun saakka, siinä vaiheessa tosin höntsy pohjalla.

Naisurheilija ei kylve huomiossa

Naissalibandy on maailmanmestaruudesta huolimatta harvoin parrasvaloissa.

Kärkiotteluissa väkeä on mukavasti, silti HIFK pelaa tyyppillisen liigaottelunsa

muutamalle kymmenelle katsojalle. Heistä suurin osa on pelaajien sukulaisia, ystäviä tai

muiden joukkueiden pelaajia.

Vuosia naisia valmentaneen Marko Pajun mielestä motivaatio riittää tälläkin näkyvyydellä. Vaikka HIFK pelaa ja harjoittelee erinomaisissa puitteissa, eivät käynnit muuallakaan masenna.

- Välillä sitä on huolissaan, mutta toivonpilkahduksiakin on. Pääkaupunkiseudulla lajeja on paljon ja kilpailu niiden puristuksessa kovaa. Muualla Suomessa ollaan monessa paikassa pitkällä.

- Keravalla oli vähällä turhautua, mutta esimerkiksi Joensuussa oli mukava käydä pelaamassa. Siellä riitti yleisöä ja ottelutapahtuma oli hieno. Katsomossa oli ihmisiä jo puoli tuntia ennen peliä, Paju ihastelee.

Valmentajan mielestä asioiden parantamiseen ei ole oikotietä.

- Hokkuspokkuskonsteja ei ole vaan vaaditaan kärsivällisyyttä. Ensin on pelin oltava sellaista, että sitä kelpaa tulla katsomaan. Siinä ansaitaan kilpaurheilun status. Sen jälkeen pitää saada muutkin kuin klaanilaiset katsomaan pelejä.

HIFK tarjoaa pelaajalle puitteet

HIFK:ssa taustat tuntuvat olevan hyvällä mallilla. Kotihalli on sarjan komein ja ulkona kadun varressa on jonossa punaisia autoja, joiden kyljessä lukee "HIFK salibandynaiset".

Marko Paju tietää asiasta sen verran, että valmentaja saa keskittyä olennaiseen.

- Olosuhteet HIFK:ssa ovat huippuhyvät. Taustojen pyörittäminen on Kaltalan Mikan vastuulla ja valmentajan ei tarvitse miettiä niitä. Tehtävää on niin paljon, että jokaiselle on sovittu oma ruutunsa ja homma toimii. Taustoilla on viisi ihmistä ja ensi vuodeksi tulossa lisää.

- Periaatteena on, että annamme pelaajille puitteet harjoitella hyvin ja kehittyä pelaajina. Koska seura maksaa lystin, voimme myös vaatia pelaajilta, Paju muistuttaa ja nousee pöydästä kansioineen, kynineen ja taktiikkatauluineen.

Pelaajat lämmittelevät jo kaukalossa. HIFK:n naisten viikon pääharjoitus alkaa.

Mika Hilska

Yhteistyö toimii

Viime kauden hopeajoukkue HIFK on pelannut tasaisen hyvän kauden. HIFK on ollut pitkin talvea sarjan kärjessä yhdessä Classicin kanssa. Päävalmentaja Marko Pajun mielestä Juha Jäntin mukaantulo valmennukseen oli piristysruiske HIFK:lle.

- Kuten ennen kautta lupasimme pelaajille, valmennus on ollut entistä monipuolisempaa, kiitos Jussin. Pelaajien palaute on ollut positiivista eli on onnistuttu. Otteluissa Pajun vastuulla on peluutus. Jäntti tarkkailee vastustajaa etsien heikkoja lenkkejä ja kiertää fläppitaulunsa kanssa antamassa pelaajille vinkkejä.

- Voisi sanoa, että Jussi hoitaa yksityiskohdat ja minä kokonaisuuden, Paju tiivistää.

- Treeneissä vedetään harjoitteita vuorotellen. Jäntin vastuulla ovat pitkälti erikoistilanteet.

Valmentajat istuvat viikoittain paljon yhdessä suunnitellen kuvioita ja harjoituksia.

Yhteistyö on toiminut kitkatta, koska miesten ajatukset lajista ovat samansuuntaiset.

- Ensimmäinen kausi yhteistyössä, eikä vielä ole tarvinnut väentää kertaakaan, Paju huomaa itsekin ihmetellen. Tulos on ollut hyvä, vaikka parannettavaa onkin.

- Pelaajat eivät vielä ole huippu-urheilijoita. Löytyy yksilöitä, jotka tietävät, mitä vaaditaan ja ovat valmiit sitoutumaan. Yleensä sitoutuminen työntekoon on suurin ongelma. Eniten parannettavaa on fysiikassa ja henkilökohtaisessa tekniikassa, taktinen osaaminen on huipuilla jo hyvin hallussa.

- HIFK:ssa fysiikkatreeni ja muukin on tällä kaudella tehty paremmin kuin koskaan ennen. Pelaajat ovat ymmärtäneet, että kovat nimet eivät yksin riitä vaan vaaditaan töitä.

MH

LAJITIETO

Salibandylehti

Uusin lehti

- Arkisto
- Osoitteen-

muutos

- Mediakortti

Laji-info

Järjestöpalvelut

Materiaalisalkku

Linkit

a wysiwyg design
2000-

Rannalle jääneiden pudotuspelit

Pudotuspeliviiva oli runkosarjassa naisten liigan mielenkiintoisin paikka. Kärjessä parhaat erottuivat jo aikaisin, mutta häntäpäässä vain Åland jäi heti muiden vauhdista.

Viivan tuntumassa joukkueet vaihtuivat koko ajan melkein loppuun saakka. Lopulta Happeen, KKV:n ja SC TOPin osaksi tuli jäädä ahvenanmaalaisten kanssa taistelemaan sarjapaikastaan.

Liiganousija SSV keräsi ratkaisevat pisteet ja pamautti heti avauskaudellaan muiden edestä pudotuspeleihin. Karsintasysteemi on armoton. Happee ja KKV pelaavat keskenään siten, että voittaja jatkaa liigassa ja häviöjää joutuu jatkokarsintaan I divisioonaa joukkueen kanssa.

Kaksi viimeistä eli SC TOP ja Åland ovat vielä pahemmassa paikassa. Niiden keskinäisten otteluiden häviöjää putoaa liigasta ja voittajakin joutuu vielä karsimaan sarjapaikastaan.

Happee oli lähellä pudotuspelejä

Jyväskylän Happee väläytteli erinomaisia otteita ja kauden mittaan se voitti kotonaan niin Erä III:n, Josban kuin Pelipeikotkin. Pudotuspelipaikka jäi lopulta vain kahden pisteen päähän. Tasapisteissä SSV:n kanssa Happee olisi ollut heikoilla, koska hävisi keskinäisen ottelun kotonaan ja pelasi vieraisissa tasan. Happeen puolustus oli taulukon alaosan pitävin, mutta maaleja vastustajan verkkoon syntyi aivan liian vähän. Liigakarsinta on Happeelle tuttua kauraa. Vuosi sitten joukkue oli samassa tilanteessa, mutta säilyi sarjassa voitoin 2-1 Idän Traktorista.

KKV voitti kotonaan Tuusulän hyisessä hallissa Josban, SSV:n ja Happeen, mutta hävisi liikaa tiukkoja pelejä tärkeille vastustajilleen. Kesällä ohentunut kokoonpano ei lopulta riittänyt pudotuspelipaikkaan.

Keravalainen salibandy onkin jatkuvien halliongelmiensä kanssa kriisissä. Kuinka joukkueen motivaatio riittää epävarman tulevaisuuden edessä?

Runkosarjassa Happee voitti molemmat keskinäiset ottelut Keravaa vastaan.

Åland oli selvästi heikoin

SC TOP ja Åland pelaavat keskenään siitä, kumpi putoaa liigasta ja kumpi saa vielä uuden mahdollisuuden jatkokarsinnassa. SC TOP ylsi vuosi sitten nousijana pudotuspeleihin, mutta ei pystynyt nyt uusimaan paikkaansa kahdeksan joukossa. Kahden kierroksen jälkeen TOPilla oli kolme pistettä ja syksy oli muutenkin kohtalainen. Joulutauon jälkeen edessä oli pelkkää alamäkeä ja riihimäkeläisten kevään kohokohdaksi jäi Oilersin valmentajan vaihtumiseen johtanut 6-1 -voitto espoolaisista. Sen jälkeen tasapeli Maarianhaminassa tuntui tappiolta ja hallinta Vuosaarella jätti luun käteen, kun SSV voitti 1-0.

Åland juuttui alusta alkaen sarjan hännille. Se päästi sarjassa eniten maaleja ja teki yhdessä Happeen kanssa vähiten. Åland pystyi koko kaudella voittamaan vain neljä peliä. Melkein puolet pisteistä tuli KKV:ltä, joka sai nöyrytyä sekä Maarianhaminassa että Tuusulassa. Lisäksi Åland kaatoi kotonaan Happeen ja vieraisissa SSV:n. Riihimäellä SC TOP voitti Ålandin 5-4 ja Maarianhaminassa joukkueet päättyivät 2-2 -tasapeliin. Viime kaudella Åland nousi liigaan, vaikka hävisikin karsinnan ensimmäisen vaiheen SSV:lle. Toisessa vaiheessa se otti tarvittavat voitot FBC Turusta.

Mika Hilska

LAJITIETO

Salibandylehti

Uusin lehti

- Arkisto
- Osoitteen-
- muutos
- Mediakortti

Laji-info

Järjestöpalvelut

Materiaalisalkku

Linkit

a wysiwyg design
2000-

FBC heiluttaa Turun lajivaltikkaa

FBC:n ja TPS:n kova kamppailu turkulaisesta lajivaltikasta on taittumassa kuluvalle kaudella sarjanousijana pelanneen FBC:n hyväksi. Avain menestykseen näyttää löytyneen Turun ulkopuolelta.

Molemmat turkulaiset divarijoukkueet ovat ilmoittaneet tavoittelevansa lähivuosina liigapaikkaa, mutta tällä hetkellä FBC vaikuttaa hiipivän karkuun paikalliskilpailijaltaan. FBC voitti molemmat paikalliskamppailut, jotka nähtiin myös Turun paikallis-tv:ssä. Tepsi onnistui välttämään putoamiskarsinnat länsilohkon viimeisillä kierroksilla täpärästi, mutta FBC:n loppukiri perussarjassa toi joukkueelle palkinnoksi paikan ylempään jatkosarjaan.

Vahteran taikakäsi

Ilman ongelmia ei toki sarjanousijankaan kausi sujunut, sillä alkutalvella FBC:n pursi seilasi melkoisessa vastatuulella ja otti muutaman pahan pohjakosketuksenkin. Joukkue oli ajautumassa jopa putoamiskurimukseen, kun joukkueenjohtaja Antti Väveri ja manageri Hannu Tuominen päätyivät onnistuneeseen ratkaisuun.

- Pelaajat tarvitsivat herättäjää. Voittoa ei tullut ja ilmapiiri oli melkoisen jännittynyt, muistelee Väveri.

- Päätimme kysyä SBS Poria pitkään valmentaneelta Jari Vahteralta konsultointiapua valmennukseen. Hän suostui antamaan kokemuksensa ja tietotaitonsa sarjapaikkamme varmistamiseksi, mutta lopulta olimmekin taistelemassa liigakarsintapaikasta, jatkaa Tuominen virne kasvoillaan oivaa ratkaisuaan.

Varsinainen valmennusvastuu säilyi kuitenkin edelleen Jan Lindströmillä, joka on vilpittömän tyytyväinen Vahteran tulosta mukaan loppukaudeksi.

Ja syystäkin, sillä Vahteran komennossa FBC Turku voitti kuudesta ensimmäisestä ottelustaan viisi ja pelasi kerran tasan lohkoa hallinneen SBS Porin kanssa.

- Jarin tehtävänä on suunnitella pelitaktiikkaa ja antaa otteluiden aikana pelaajille henkilökohtaista palautetta. Minulle jää peluuttaminen ja harjoitusten suunnittelu, sekä tietenkin päävastuu koko paletin toiminnasta, Lindström kertoo.

Ykkösketju vahvasti esillä

Hyvästä ryhmästä nousee aina esiin muutamia loistavia yksilöitä. Niin myös FBC:stä. Länsilohkon pistepörssin voittaneen Jarmo Eteläahon merkitys joukkueelleen on kiistaton.

Kapteeninnauhaa hihassaan kantava Eteläaho nakutti maalin lähes jokaisessa perussarjan ottelussa.

- Kauden 22 ensimmäistä peliä sujuivat ihan mukavasti. Nyt pelataankin jo meidän osalta ihan mieleisiä "bonuspelejä", ja kaikki pinnat kuuden joukkueen ylemmässä jatkosarjassa ovat meille plussaa. Ihan haastajina lähdetään tekemään kiusaa muille, Eteläaho velmuili jatkosarjan alun kynnyksellä.

- Tietenkin olen tyytyväinen myös omaan pelipanokseeni kentällä. Pinnoja kertyi tasaisesti, vaikka harjoitus- ja pelimatkat veivätkin välillä voimia, miettii Raumalla asuva ja opiskeleva Eteläaho.

Eteläahon kanssa samassa ketjussa viilettävät myös Toni Paloaho ja Eero Rostiala. Paloahon päällä oli vielä viime kaudella Kovjoki Blue Foxin sininen kettupaita, mutta Rostiala oli mukana FBC:ssä myös vuosi sitten, jolloin turkulaiset juhlivat nousuaan kakkosesta ykköseen.

- Viime kaudella oma pelipanos ei ollut ihan sitä mitä itseltäni odotin. Ajatukset olivat liian usein muissa asioissa kuin pelikentällä. Nyt keskittyminen ja tietenkin taitavat ketjukaverit ovat edesauttaneet hyvän vireen löytymisessä, Rostiala tuumii.

Rinnakkain myös treenimatkoilla

Rostiala sovitettiin Paloahon ja Eteläahon väliin puolustavaksi keskushyökkääjäksi, mutta miehen pörssipinnat kielivät onnistumisista myös hyökkäyspäässä.

- Vielä viime kaudella saldoksi jäi 0+1, mutta nyt noita paunoja taitaa olla kasassa viisitoista, Rostiala laskeskelee vaatimattomasti.

Pohjanmaalta lähtöisin olevat "Ahon veljekset" liikkuvat FBC:n merkeissä rinta rinnan. Miehet ovat pelanneet koko kauden samassa ketjussa, ja harjoitusmatkat Raumalta Turkuun parivaljakko kulkee kimppakyydillä.

- Kyllähän tuo Jarmo alkaa olla jo aika tuttu kaveri. Eeronkin kanssa ollaan pelattu kahta peliä lukuun ottamatta kaikki matsit samassa vitjassa, myhäilee Paloaho, joka muutti Kokkolasta Raumalle viime vuonna töiden perään valmistuttuaan tradenomiksi.

Eteläaho toivoo valmennuksen jatkavan

Pelaajat ja joukkueenjohto ovat sopineet, että lopulliset ratkaisut ensi kaudesta tehdään vasta kevään viimeisen pelin jälkeen. Toki manageri ja joukkueenjohtaja myöntävät, että alustavia keskusteluja on jo käyty.

- Tottakai me haluamme pitää avainpelaajat joukkueessa myös tulevalla kaudella.

Pelataan nyt kuitenkin ensin tämä kausi loppuun ja istutaan vasta sitten neuvottelupöytään, toppuuttelevat Väari ja Tuominen.

Pörssihai Eteläaho on samoilla linjoilla. Keskustelut jatkosta eivät ole vielä ajankohtaisia, mutta hieman kapteeni kuitenkin omia suunnitelmiaan raottaa.

- Olen sanonut omalta osaltani takapiruille, että valmennusosaston pitää olla kunnossa ensi kaudellakin. Tausta-asiat täällä hoidetaan takuulla jatkossakin esimerkillisesti.

Tuskin Antti ja Hannu täältä mihinkään karkaavat, heittää Eteläaho pallon Väarille ja Tuomiselle.

Tomi Auremaa

LAJITIETO

Salibandylehti

Uusin lehti

- Arkisto
- Osoitteen-

muutos

- Mediakortti

Laji-info

Järjestöpalvelut

Materiaalisalkku

Linkit

a wysiwyg design
2000-

Miten voi naisten MM-projekti ?

Naisten MM-kisoihin on kaksi kuukautta aikaa. Suomi puolustaa MM-kultaa toukokuussa Latviassa. Kai Ahlstedt ja Tuukka Heinonen ovat nyt rakentaneet joukkuetta puolitoista vuotta. On aika katsoa, missä mennään.

- Hyvillä mielin ollaan, päävalmentaja Kai Ahlstedt myhäilee helmikuun lopulla.
- Takana on kaksi Finnkampeina Ruotsia vastaan ilman häviötä ja kaikki tappiotkin on tulleet hyvällä pelillä. Joukkue on muuttunut viime MM-kisoista. On ajettu sisään nuoria pelaajia ja nostettu esille uusia tähtiä. Kevään 1999 sankareista moni on lopettanut maajoukkueetasolla. Poissa ovat Anna-Maija Keränen, Eeva-Maiju Aulin, Anne Hakulinen, Anne Averio, Mema Pitkänen... Tilalle on noussut sellaisia tähtiä kuin Petra Mäntynen, Anne Suomalainen, Miia Pöntinen ja Riikka Siberg.
- Polvivaivainen Tanja Pääkkönen on ainoa selkeä menetys. Miia Pöntinen alkaa olla taas tutussa nollapelivireessä ja Katja Luhtalakin taas kiinnostunut maajoukkueesta.
- Joukkueessa on hyvä kilpailutilanne. On neljä hyvää maalivahtia (Pöntinen, Anna Eronen, Terhi Ansio ja Maria Repo) ja alakertaan on löytynyt uusia nopeita pelaajia, Ahlstedt luettelee muutoksia.

Oma peli vastustajia tärkeämpää

- Ahlstedt ja Heinonen aikovat perehtyä pahimpien vastustajien peliin "riittävästi". Ahlstedt muistuttaa, että vastustajien miettiminen ei kuulu tärkeimpiin asioihin.
- En hirveästi perusta vastustajien pelistä. Satsaan mieluummin siihen, että oma peli toimii.
 - Meille on tulossa videoita Ruotsin ja Norjan keskinäisistä otteluista, saattaa myös olla, että lähdetään paikan päälle katsomaan.
 - Ruotsi tietää kyllä, että se saa tehdä parhaansa voittaakseen meidät. Kai Ahlstedtin mielestä tie voittamiseen alkaa viisikkopelin toimivuudesta. Sana toistuikin päävalmentajan puheessa jatkuvasti.
 - Me tiedetään taitomme. Ruotsia ei tarvitse enää voittaa tsägällä vaan voitto tulee viisikkopelin kautta. Tehdään kuten HIFK Euroopan Cupissa, katsellaan ensin ja sitten laitetaan homma kuntoon.
- HIFK:n Euroopan Cupin peliresepti sai ruotsalaiset tuhahtelemaan. Pelin jäädyttämiseen perustunutta ruotsalaistähden masentamista pidettiin tylsänä ja vääränä salibandyna.
- Ihan sama, kuinka moni viheltää katsomossa. Meikäläistä kiinnostaa enemmän pokaalin nostaminen.

Viisikkopeli kuntoon loppusuoralla

- Maajoukkue pelaa ehjillä viisikoilla, joita on käytössä tilanteen mukaan kahdesta neljään. Kentälliset harjoittelevat samalla tavalla, jotta saadaan pelivaraa loukkaantumisten varalle. Viimeiseksi hierotaan kuntoon erikoistilanteet ja viisikkopelaaminen.
- Tähän asti ei ole harjoiteltu erikoistilanteita ollenkaan. Painopiste on ollut henkilökemiassa ja viisikoiden löytämisessä.
 - Nyt vuorossa on jatkokurssi. Suoritetaan salibandyn tulityökortti että saadaan lupa rälläköidä maalin edessä, Ahlstedt sanailee.

Nimet piilossa

- Lopullinen MM-joukkue kypsyä vielä päävalmentajan päässä.
- Maaliskuu vielä tarkkaillaan. Finaalien aikaan julkistetaan sitten joukkue. Siihen asti jokaisella on tilaisuus näyttää parasta osaamistaan, Ahlstedt lupaa.
- On kuitenkin vaikea kuvitella, että muu kuin loukkaantuminen pudottaisi kokoonpanosta esimerkiksi kaksikon Katriina Saarinen - Petra Mäntynen. Samoin Paula Jouhten, Riikka

Siberg, Elisa Simonen ja Anne Suomalainen sekä teletappitrio Jenni Morottaja-Anne-Mari Lyhykäinen-Sini Vartiainen lienevät lähellä kisapaikkaa.

Reservissä on vielä sellaisia konkareita kuin Jonna Kettunen, Marilla Puustinen ja Arja Joutsen. Maalin suulle ovat vahvimmin tyrkyllä Miia Pöntinen, Terhi Ansio ja Anna Eronen. Kai Ahlstedt kuuntelee listaa kohteliaasti hymyillen, mutta pokeri ei petä.

- Jokainen voi arvailla mitä haluaa. Voin paljastaa sen verran, että joukkueeseen valitaan kolme maalivahtia ja 20 kenttäpelaajaa.

Mika Hilska

LAJITIETO

Salibandylehti

Uusin lehti

Arkisto

Osoitteen-

muutos

Mediakortti

Laji-info

Järjestöpalvelut

Materiaalisalkku

Linkit

a wysiwyg design
2000-

Voitto Ruotsista lähes vuoden tauon jälkeen

Tilanderin miehistölle torjuntavoitto Maajoukkue nappasi psykologisesti erittäin tärkeän voiton Ruotsista Helsingissä helmikuun maaottelussa. Edellisestä voitosta olikin kulunut aikaa kolme päivää vaille vuosi.

Viimeksi salibandyseuran olivat hallitsevaa maailmanmestaria parempia Turussa Oslon MM-finaalia edeltävässä kohtaamisessa.

Parempaan saumaan voitto ei olisi voinut tulla. Norjan MM-kisojen jälkeen länsinaapuri on nöyryyttänyt MM-kilpailuihin valmistautuvaa maajoukkuettamme kerta toisensa jälkeen, ja usko kotikisaprojektiin on ollut koetuksella niin medialla kuin myös lajia seuraavilla penkkiurheilijoillakin.

Leirillä kilpailutilanne

Monien mielissä keikkuikin ennen Helsingin kohtaamista Jyväskylän seitsemän maalin katastrofitappio, ja pelko samanlaisesta nöyryytyksestä kummitteli myös ennen vuoden ensimmäisen maaottelun avausvihellystä.

Tällä kerralla sinivalkeiset astelivat Helsingin vanhaan jäähalliin huomattavasti edellistä kaksoismaaottelua valmiimpina. Miehistössä kirmasi muutama ensikertalainen, ja alle kymmenen maaottelun pelureita löytyi pöytäkirjasta peräti kahdeksan kappaletta.

- Pidimme ennen maaotteluita leiriviikonlopun Eerikkilässä. Saimme hioa siellä rauhassa pelitaktiikkaa ja pureutua kunnolla erikoistilanteisiin. Leirityksessä olleista tippui pois lopullisesta miehistöstä pari ketjullista kenttäpelaajia ja kaksi maalivahtia, kertoo kakkosvalmentaja Petteri Nykky.

Leiritys oli myös pääpiiskuri Pasi Tilanderin mukaan yksi voiton kulmakivistä.

- Jyväskylän tappioiden yksi syy oli varmasti se, ettemme pitäneet pelejä ennen kunnan yhteistä valmistavaa leiriä. Nyt testasimme erilaisia kenttäkoostumuksia ja pelaajien keskinäinen kilpailutilanne lisäsi jokaisen motivaatiota entisestään, Tilander sanailee.

Heikkisistä ykkösveskari ?

Vaikka Suomi voittikin kotikentällä pelatun kamppailun, ei tappiokaan olisi kenttätapahtumiin nähden ollut suuri vääryys. Ruotsi hallitsi ensimmäistä erää mielin määrin, mutta Jussi Heikkisen upea torjuntavire piti tilanteen tasaisena. Heikkinen onkin vähitellen sovittamassa maajoukkueen ykköstorjujan manttelia harteilleen. Jyväskylässä epäonnistuneet Jani Pyykkö ja Jussi Viitanen eivät ole Nykyn mukaan kuvioista ulkona tulevista maaotteluista, mutta tällä kaudella pallot ovat jääneet meikäläisistä veskareista parhaiten juuri Heikkisen näppeihin.

- Jussin tämän kauden molemmat Ruotsi-pelit ovat olleet kieltämättä vahvoja näyttöjä, kehaisee myös Tilander Ruotsin Finspångissa pelaavaa veräjänvartijaa.

Jos Heikkinen oli Ruotsia vastaan vakuuttava, niin samaa ei voi valitettavasti sanoa muutamasta puolustajastamme. Espoon Oilersin Mika Kavekarin taidot riittävät kyllä hyvin kotoisessa liigassa, mutta maaottelutasolla kyyti oli ruotsalaisia vastaan kylmää kuin pipottomana Siperiassa.

- Mikan pallovarmuudessa on vielä selvästi petrattavaa näissä kansainvälisissä kamppailuissa, analysoi Petteri Nykky valmennettavaansa sekä seura- että maajoukkueetasolla.

Kavekari saikin pukea pakkiparinsa Mikko Mustrannan kanssa ensimmäisellä erätauolla lämpäripaidat päälle ja seurata pelikavereiden suoriutumista kentällä vaihtopenkillä istuen loppupelin ajan.

"Näissä matseissa tulee kiire"

Suomen voiton avaimia loisteliaan maalivahtipelin lisäksi oli uhrautuva ja sovitun taktiikan mukainen viisikkopuolustaminen. Ruotsi pyrki sahaamaan suomalaisten

karvausta auki nopeilla poikittaisytöillä, mutta ei onnistunut siinä läheskään niin hyvin kuin on totuttu yleensä näkemään. Peliin kuului oleellisena osana myös kova kontaktipelaaminen.

Ensimmäistä kertaa maajoukkuepaidan päälle Helsingissä pukeneelle Sami "Markonveli" Tuulolalle sen ei pitänyt olla yllätys, mutta toisin kävi.

- Osasin kyllä varautua nopeaan tempoon ja fyysiseen vartalolla pelaamiseen, mutta kyllä se siitä huolimatta yllätti. Liigavauhti ei ole läheskään yhtä kovaa, pohdiskeli Tuulola pelin jälkeen.

Samana vahvisti myös Happeen Pasi Kotilainen, joka poistui kentältä selkääntaputtelijoiden saattamana. Voittomaalin lavastaan lähettänyt jyvaskyläläinen tunsikin kuitenkin viihtyvänsä tiukoissa kulmaväännoissä, vaikka isokokoiset ruotsalaiset naputtelivatkin välillä mailalla pohkeisiin ja yrittivät hermostuttaa kokemattomimpia salibandyleijonia pikku koiruuksillaan.

- Kyllä näissä matseissa tulee kiire, jos ei pidä päätä ylhäällä ja mieti syöttösuuntia valmiiksi, kertoi Kotilainen. Happeen ehdottomiin runkopelaajiin kuuluva laitahyökkääjä haluaa olla mukana maajoukkueen valintakuvioissa myös ensi vuoden kotikisoissa.

- Kyllä MM-Helsinki kiinnostaa ehdottomasti. Sinne on katse suunnattu, lataa Kotilainen.

- Nyt kun inttikin on käyty, niin mikään ei pidättele enää Jyväskylässä. Siirto muuallekin on ihan mahdollinen tämän kauden jälkeen, jatkaa jo seitsemättä kauttaan Happeessa palloileva viiden maaottelun mies.

Ruotsille revanssi

Tukholmassa

Ruotsi kuittasi Suomen voiton jo heti seuraavana päivänä Tukholmassa. Ottelun alussa Suomi hallitsi ja meni johtoon. Tilanteita olisi ollut vielä muutamaan lisämaaliinkin, mutta tuhlailun ja tolppien kilistelyn jälkeen Ruotsi otti komennon itselleen.

- Väsymys iski, se on myönnettävä. Toisaalta ensimmäisen erän hyvät tilanteet olisivat saattaneet muuttaa paljonkin pelin käsikirjoitusta, mutta nyt kävi näin. Toivoniemen Henkka esiintyi maalissa mallikkaasti, ja huonoimmassa tapauksessa ruotsalaiset olisivat voineet lopulta voittaa enemmänkin kuin neljällä maalilla, analysoi Tilander. Viimeisen maalinsa ruotsalaiset saivat aivan ottelun lopussa rangaistuslaukauksesta, kun Suomi haki kavennusta ilman maalivahtia, ja erotuomarit vihelsivät suomalaispakin rikkeen maalialueella.

- Erot olivat molemmissa peleissä marginaaliset. Molemmat joukkueet olisivat voineet voittaa tai hävitä kumman tahansa näistä kahdesta matsista, tiivistä Tilander tuplakohtaamisen pelitapahtumien valossa.

Seuraavat ottelut

huhtikuussa

Seuraavan kerran lajin suurmaat ottavat mittaa toisistaan huhtikuun lopussa Malmön turnauksessa. Isäntämaa Ruotsin ja Suomen lisäksi Sveitsi ja Norja tulevat mukaan hämmentämään keitosta.

Ajankohta herättää hieman ihmetystä, sillä silloin Suomen liiga on vasta välierävaiheessa.

Kyllä ne ruotsalaiset yrittävät kaikki keinot käyttäen, että saisivat henkisen yliotteen maajoukkueestamme ennen tulevia MM-kisoja.

Tomi Auremaa

LAJITIETO

Salibandylehti

Uusin lehti

- Arkisto
- Osoitteen-
- muutos
- Mediakortti

Laji-info

Järjestöpalvelut

Materiaalisalkku

Linkit

a wysiwyg design
2000-

Kohti kotikisoja

Jyväskylän hautajaistunnelmat häipyivät hetkessä mielestä, kun näki positiivisen virneen päävalmentaja Pasi Tilanderin suupielissä Helsingin kamppailun jälkimainingeissa.

Ryhdyttömästi marraskuussa esiintynyt maajoukkueemme pesi kasvonsa kertaheitolla. Tosin viime hetkellä, sillä Ruotsin voittoputki oli vuodessa kasvanut jo turhankin pitkäksi.

Se ei ole voinut olla vaikuttamatta myöskään Tilanderin omaan asemaan salibandyseurien peräsimessä valmistauduttaessa reilun vuoden päästä pelattaviin MM-kisoihin.

Makea voitto tulikin enemmän kuin tarpeeseen. Nyt maajoukkueemme tarvitseeikin työrauhan, mutta liikaan tyytyväisyyteen ei yksi voitto saa pelaajia ja valmennusjohtoa tuudittaa.

Tosiasiata on edelleenkin, että Ruotsin voittamiseen tarvitaan kaikkien osa-alueiden täydellistä onnistumista, kuten päävalmentaja muistutti voitokkaan pelin jälkeen. Jos oli Suomen yhden maalin voitto tärkeä maajoukkueelle itselleen, niin helpotuksen huokauksia päästelivät myös liiton johtomiehet päätössummerin vapautettua heidätkin riehakkaaseen voitontanssiin.

Ottelua seurasi suomalaisen salibandyennätysyleisö, jolle tulostaulu tarjoilikin parasta mahdollista laji-propagandaa. Suomi osaa siltäkin voittaa Ruotsin, eikä enää olla länsinaapurin poikittaissyöttöpelin kanssa ulkona kuin tulppaani puutarhassa. Asetelman on pakko näkyä positiivisella tavalla myös tulevien MM-kisojen yleisömäärissä.

Salibandylla on nyt todellinen "dollaripaikka" lyödä itsensä läpi suomalaisella urheilukartalla. Kotikisoihin lähdetään kovalla profiililla, ja pelipaikka on paras mahdollinen.

Toivottavasti Hjallicksen rakennuttaman pyhätön valot eivät kuitenkaan ole meikäläisille liian kirkkaat, ja Suomi voittaisi kauan odotetun MM-kullan kotiareenallaan.

Taikatempuilla ja "toivotaan toivotaan" -lauseilla ei olla koskaan kuitenkaan saavutettu mitään. Kaikki lähtee nöyrästä työnteosta. Vaikka kisojen markkinointiin satsataankin paksuja setelinippuja kahisevaa, niin itse pääasiaa ei saa unohtaa.

Liiton kukkaronnyörejä on raotettava reippaasti myös maajoukkueen leiritykseen. Liigan sarjaohjelma on suunniteltava niin ikään maajoukkueen menestymiselle alisteiseksi.

Ruotsalaisten ikimuistoiset kultajuhlat Globenissa 1996 eivät nekään tulleet ilmaiseksi. Sikääläisen maajoukkueen valmistautumiseen oli sijoitettu ennen kisoja usean sadan tuhannen kruunun edestä riihikuivaa.

Länsinaapurit hoilottivat värssyjään ja heittivät kullattuja mailojaan katsomoon.

Suomalaiskatsomon jossittelut hävisivät ulvovien ruotsalaisten ilonpidon joukkoon kuin pikkulapsi äidiltään Stockmannin Hulluilla Päivillä.

Sama toistui myös Oslossa vuosi sitten.

Sitä tunnelmaa minä en halua katsoa ja kokea koskaan enää. Ja tuskin moni muukaan. Vielä on vuosi aikaa valmistautua. Se kuluu kuitenkin yllättävän nopeasti. Usko on kuitenkin taas palautunut.

Enää ei jaksaisi pettyä.

Tomi Auremaa

LAJITIETO

Salibandylehti

Uusin lehti

Arkisto

Osoitteen-

muutos

Mediakortti

Laji-info

Järjestöpalvelut

Materiaalisalkku

Linkit

a wysiwyg design
2000-

Pelaajasiirto kannattaa tehdä huolella

Päättävä kausi on ollut edustusoikeuksien tarkistusten aikaa. Salibandyliitto kävi läpi lisenssirekistereitään ja tarkasti, että pelaajasiirrot oli hoidettu asianmukaisesti. Tulos oli yllättävän synkkä: kymmeniä pelaajia oli jotenkin tupsahtanut uuteen seuraan ilman sääntöjen mukaista pelaajasiirtoa. Ja jupakan lopputulos oli synkkä monelle seuralle.

Tarkastusten tulos merkitsi töitä liiton kurinpitovaliokunnalle. Ilman oikein hoidettua siirtoa seuraa vaihtaneet olivat kilpailusääntöjen nojalla edustuskelvottomia pelaajia. Edustuskelvottomia pelaajia peluuttaneita seuroja rangaistiin. Seurauksena oli voitettujen tai tasapeliin päättyneiden otteluiden kääntymisiä tappioiksi sekä päälle sakkoja.

Tietämättömyyttä ja turhia unohtuksia

Suurin osa tarkastuksessa kiinni jääneistä seuroista antoi selvityspyyntöön vastineen ja selitykset olivat pitkälti samantapaisia.

Joko uusi seura ei tiennyt pelaajan pelanneen ennen muualla tai sitten se ei tiennyt koko velvollisuudesta tehdä pelaajasiirtohakemus. Joku luuli, että hakemusta ei tarvitse tehdä alasarjoissa/ kauden päätyttyä/kun vanha seura hyväksyy siirron. Usein asia oli vain unohtunut.

Jonkun puutteellinen hakemus oli tullut bumerangina täydennettäväksi ja sen jälkeen unohtunut pöytälatikkoon. Liitossa ei haluttaisi uskoa, että kukaan olisi rikkonut sääntöjä täysin tahallaan.

Tulevana kesänä tarkempana

Seurojen vastuuhenkilöiden kannattaa jo nyt varautua välttämään turhat virheet ensi kesänä. Muutaman perusasian muistaminen vie pitkälle.

Siirtohakemus liitolle on tehtävä AINA, kun pelaaja vaihtaa seuraa. Hakemus vaaditaan, vaikka siirto tapahtuisi täydessä yhteisymmärryksessä seurojen kesken ja vaikka pelaaja siirtyisi edellisen kauden jo päätyttyä.

Myöskään se, että sarjataso on matala, ei vapauta hakemuksen tekemisestä.

Siirtosääntöjen perusasiat ovat samat kaikilla sarjatasoilla. Jos siirtohakemus on puutteellinen, se palautetaan seuralle täydennettäväksi. Siirto ei tule voimaan ennen kuin asia on hoidettu loppuun asti oikein.

Yleisin vika on, että kuitti maksetusta siirron kirjaamismaksusta puuttuu. Vastuu siirron onnistumisesta on UUDELLA seuralla.

On mukavaa, jos pelaajan vanha seura lupaa hoitaa paperit liittoon. Kannattaa vain muistaa, että siellä ei yleensä olla yhtä innokkaita kuin uudessa seurassa. Hakemus jää helposti lähettämättä. Jos pelaajalla on edellisellä kaudella ollut lisenssi toisessa seurassa, hän ei voi noin vain alkaa pelata uutena pelaajana muualla. Ei, vaikka hän ei olisi pelannut edellisessä seurassa kuin "pari peliä syksyllä".

Pelaajan oma käsitys asiasta ei aina ole kovin selkeä, joten uuden seuran kannattaa tarkastaa vielä kerran. Vaikka pelaaja olisi vanhassa seurassaan käynyt vain harjoituksissa, hänelle on saatettu siellä lunastaa lisenssi. Silloin pelaaja on kirjautunut vanhan seuransa pelaajaksi.

Työnjako selväksi

Suurilla seuroilla on omat ongelmansa. Tekijöitä riittää, mutta työnjako tökkii. Virheitä sattuu sen takia, että kaikki luulivat jonkun muun hoitavan asian. Kannattaa sopia, kuka tekee ja mitä. Tärkeää on myös hoitaa liittoon ajan tasalla olevat yhteystiedot. Jos liiton posti menee toiminnasta pois jääneelle entiselle yhdyshenkilölle, syntyy varmasti

ongelmia. Kilpailusääntöjen tavaaminen saattaa tuntua raskaalta, kun haluaisi vain keskittyä itse asiaan eli pelata. Se säästää kuitenkin monelta myöhemmältä harmilta.